Trimestrial de cultură și atitudine civică al Departamentului de Cultură Intol Press Vâlcea

ECOSTAR 21 • ECOLOGIA ŞTIINŢEI ŞI ARTEI ÎN SECOLUL 21

Forum vâlcean

ISSN 2393 - 1922
ISSN-L 2393 - 1922

Anul IX (XV), Serie nouă • Nr. 3 (32) • septembrie 2022 • editat de INTOL PRESS sub egida ECOSTAR 21 • www.culturaarsmundi.ro

ECOSTAR 21 • INTERFERENȚA ARTELOR

Cuprins:

- **„RĂZBOIUL RECE“ A REVENIT** Gheorghe PANTELIMON ..... pag. 1
- **POEZIE VERSUS NORMĂ** Ionuț ȚENE ..... pag. 2
- **NE MOR ROMÂNII** TUDOR NEDELCEA ..... pag. 3
- **CONSFĂTUIREA UZPR: „CONVORBIRI PROFESIONALE“** Simion PETRE ..... pag. 4
- **UN CAZ DE PRECARITATE / INCOMPETENȚĂ ÎN EDUCAȚIE** Marian PĂTRAȘCU ..... pag. 4
- **ENCICLOPEDIA ESENȚIALĂ A CELOR 100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII** Al Florin ȚENE ..... pag. 5
- **CE NUME ÎNGERESC, DE OM FRUMOS, SERAFIMUL!** Mihai SPORIȘ ..... pag. 6
- **STIMA DE SINE ȘI RESPECTUL PENTRU SENIORI** Lucia Cosmina VLAD ..... pag. 7
- **MIRCEA PERPELEA: „VULPEA LA STRUGURI - ESEURI POLITICE - OPINII DE ACUM UN SFERT DE VEAC“** Petre CICHIRDAN ..... pag. 8
- **ÎNVENTATORI GENIALI, ȘCOLIȚI ÎN ROMÂNIA** Tanța TĂNĂSESCU ..... pag. 9
- **HALUCINANTA (H)APOCA...LIPSĂ)** Puiu RĂDUCAN ..... pag. 10
- **ÎN CE APE NE SCĂLDĂM ASTĂZI** Leontina RUS ..... pag. 10
- **SFÂNTUL MARE MUCENIC PROCOPIE... (III)** Arhim. Veniamin MICLE ..... pag. 11
- **NU CREDEM CE CITIM, DAR NU NI S-A ȘTERS MEMORIA...** Csaky E PÓE ..... pag. 12
- **EDIFICII CULTURAL-ARTISTICE ROMÂNEȘTI - PALATUL CULTURII DIN IAȘI** Emil MANZUR ..... pag. 12
- **DE CE NU POATE RUSIA SĂ CÂȘTIGE RĂZBOIUL DIN UKRAINA** Mihai VINEREANU ..... pag. 13
- **VASIAN MIRCESCU: „CUMINȚENIA CUVÂNTULUI“** Ovidiu Cristian DINICĂ ..... pag. 14
- **MIRCEA ELIADE SAVANTUL, SCRIITORUL ȘI JURNALISTUL** Constantin GEANTĂ ..... pag. 15
- **PRIMĂRIA MUNICIPIULUI RÂMNICU VÂLCEA** BIROUL DE PRESĂ ..... pag. 15
- **ZIUA LIMBII ROMÂNE** P. RĂDUCAN ..... pag. 16
- **LA ANIVERSAREA D-NEI MARINELA BELU-CAPȘA** George VOICA ..... pag. 16

CULTURA vâlceană a primit premiul Ligii Scriitorilor Români (LSR) pe anul 2020

„RĂZBOIUL RECE” A REVENIT

Gheorghe PANTELIMON

Primul Război Mondial, o conflagraţie internaţională majoră care s-a desfăşurat între 1914 şi 1918, a dus la prăbuşirea a patru dinastii imperiale în Germania, Rusia, Austro-Ungaria şi Turcia. Acesta a fost cauza Revoluţiei Ruse din 1917, a destabilizat Europa, iar disputele neîncheiate au declanşat un conflict mai amplu şi mai sângeros – Al Doilea Război Mondial.

În ianuarie 1945, armata sovietică a intrat pe teritoriul Germaniei, iar pe 8 mai 1945 forţele germane s-au predat necondiţionat. Consecinţele politice ale războiului au modificat cursul istoriei omenirii din secolul al XX-lea. Uniunea Sovietică şi-a extins dominaţia în ţările Europei de Est, iar mişcarea comunistă a ieşit victorioasă în China, la 1 octombrie 1949, fiind proclamată Republica Populară Chineză. Centrele de putere s-au deplasat din vestul Europei către Statele Unite ale Americii şi Uniunea Sovietică. Între cele două state mari şi aliaţii lor s-a manifestat un antagonism puternic, cunoscut sub numele de Războiul Rece, care a influenţat următorii 50 de ani evenimentele pe plan mondial. Această ostilitate declarată a constituit confruntarea dintre două sisteme politice, capitalismul şi comunismul, reprezentate în principal de cei doi adversari menţionaţi şi a fost controlată strict. Războiul Rece s-a purtat în plan politic, economic şi propagandistic evitându-se confruntarea militară. Expresie a luptei pentru hegemonie în plan internaţional acesta a fost dublat de o cursă acerbă a înarmării şi de o serie de conflicte regionale.

Termenul „Război Rece” a fost lansat oficial în 1947 de finanţistul american Bernard Baruch, dar ajunsese la Washington din anul 1946. Există opinii divergente cu privire la izbucnirea Războiului cât şi la sfârşitul lui. În cartea sa „O istorie a Războiului Rece (1917-1990)”, apărută în anul 2019 la prestigioasa Editură Orizonturi din Bucureşti, reputatul cercetător Yvan Vanden Berghe consideră că fenomenul a luat naştere în 1917, anul în care s-a format Uniunea Sovietică. În opinia sa, marea neînţelegere a Războiului Rece nu s-a produs la nivelul conducerii celor două ţări, SUA şi US, ci doar pentru opinia publică, iar conducătorii celor două mari puteri nu au crezut niciodată, cu adevărat, că teribila cursă a înarmărilor va determina o înfruntare directă.

Ştim că, după revoluţia din 1917, pe teritoriul fostului Imperiu Rus s-au format patru republici, care în anul 1922 au constituit Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, la care, în decursul anilor, au fost alipite celelalte unsprezece. În 1924, după moartea lui Lenin, a început lupta pentru putere care s-a sfârşit în 1927, când aceasta a fost preluată de Stalin.

Alţi autori apreciază că Războiul Rece a început în anul 1947, fiind declanşat de doctrina Truman. În 12 martie 1947, Harry S. Truman, al 33-lea preşedinte al SUA a cerut, printr-o declaraţie adresată Congresului American, să acorde imediat ajutor economic şi militar Greciei, care era ameninţată de insurecţia comuniştilor, precum Turciei, care se afla sub presiunea sovietică în Mediterană, iar Congresul a alocat un ajutor de 400 de miliarde de dolari.

Şi în ceea ce priveşte sfârşitul Războiului Rece sunt puncte de vedere contradictorii, fiind susţinute mai multe variante: 3 octombrie 1990, data reunificării Germaniei, 21 noiembrie 1990, la Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE) de la Paris, sfârşitul anului 1990, prin răsturnarea regimurilor comuniste din Europa, 1 iulie 1991, când la Paris s-a semnat „Carta pentru o nouă Europă” care a încheiat formal Războiul Rece şi confruntarea Est-Vest, finele anului 1991, când Uniunea Sovietică s-a dezmembrat ş.a.

Mai mulţi autori şi foarte mulţi contemporani consideră că Războiul Rece a izbucnit în 1947 odată cu doctrina Truman şi s-a sfârşit în 1962, când a fost rezolvată criza rachetelor din Cuba.

În opina noastră , Războiul Rece a izbucnit imediat după cel de-Al Doilea Război Mondial şi s-a încheiat, în 1991, după destrămarea Uniunii Sovietice ca stat.

Au fost perioade când situaţia s-a încordat, s-a acutizat, cât şi unele de destindere, la care ne vom referi în continuare. Războiul Rece s-a intensificat între 1947 şi 1948, după ce SUA au decis aplicarea Planului Marshall. În anul 1947, George Marshall care era secretar de stat, a autorizat Congresul SUA să ofere ajutor economic naţiunilor europene afectate de război, printr-un plan sponsorizat de SUA, sub numele de Programul de Restructurare Europeană. Este vorba despre un împrumut de 13 miliarde de dolari acordat unui număr de 17 ţări, care a reprezentat un factor-cheie în revigorarea economică şi în stabilizarea structurilor politice. Prin Programul Marshall, SUA au acordat asistenţă tehnică şi sprijin economic ţărilor subdezvoltate, în special în domeniul agriculturii, sănătăţii şi educaţiei. În anul 1953 a fost comasat cu alte programe de ajutorare externă. Între anii 1947 şi 1948, după aplicarea Planului Marshall, când SUA şi-au sporit influenţa asupra guvernelor din Europa Occidentală şi după ce sovieticii au instalat regimuri comuniste în Europa de Est, Războiul

Rece s-a intensificat. A ajuns la apogeu între 1948 şi 1953, când sovieticii au instituit blocada asupra sectoarelor din Berlinul de Vest (1948-1949) deţinute de occidentali. Pentru a ţine piept Uniunii Sovietice în Europa, în anul 1949, SUA şi aliaţii lor europeni au înfiinţat Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord (NATO). Această alianţă militară internaţională a fost creată pentru a proteja Europa Occidentală de o posibilă invazie sovietică. Istoria ne oferă evenimente surprinzătoare: pe 28 mai 2002, liderii celor 19 state membre ale NATO şi Vladimir Putin, preşedintele Federaţiei Ruse, au semnat Actul de constituire a Consiliului Comun NATO-Rusia, care a reprezentat cea mai radicală modificare în structura Alianţei, de la înfiinţarea ei, după ce în 1996 Rusia devenise membru în Consiliul Europei.

În anul 1955, Germania de Vest (Republica Federală a Germaniei) a fost admisă în NATO, iar Uniunea Sovietică a creat, ca reacţie, alianţa militară Organizaţia Tratatului de la Varşovia sau Tratatul de la Varşovia. Din 1953 până în 1957 a intervenit o oarecare destindere, iar o nouă tensionare s-a produs între 1958 şi 1962, perioadă în care SUA şi URSS au început să producă rachete balistice intercontinentale, iar în 1962 a avut loc criza rachetelor cu focoase nucleare, instalate în secret de sovietici în Cuba, primul stat socialist de pe continentul american. Pentru câteva zile SUA şi US au fost pe punctul de a începe războiul, iar incidentul a alimentat criza înarmării nucleare.

În anul 1960, între URSS şi China se produsese o ruptură majoră care s-a adâncit în timp, slăbind unitatea blocului comunist.

Începutul unei destinderi mai substanţiale s-a produs în perioada 1970-1979, materializată prin acordurile SALT I din 1972 şi SALT II din 1979, prin care marile puteri au instituit limite referitoare la rachetele balistice şi la cele strategice cu focoase nucleare. În decursul anilor 1970-1980, modelul bipolar al competiţiei dintre blocul occidental şi cel sovietic a fost înlocuit cu o configuraţie mult mai complexă a relaţiilor internaţionale. Pentru evenimentele care au avut loc între 1979 şi 1985, mai mulţi autori folosesc termenul de „Al Doilea Război Rece”. În decembrie 1987, preşedinţii Mihail Gorbaciov şi R. Regan au semnat primul tratat de reducere a armelor nucleare. Pe 2-3 decembrie 1989, la Malta a avut loc summit-ul Buch – Gorbaciov, care s-a desfăşurat într-un climat excelent. Gorbaciov nu dorea numai dezgheţarea Războiului Rece, voia să vadă că se topeşte şi ceea ce se numise cândva „Războiul cel Mai Rece”, respectiv relaţiile dintre US şi China.

În anul 1989, în ţările Europei de Est au avut loc ample mişcări democratice, care au dus la răsturnarea regimurilor comuniste. În acest an a fost distrus zidul Berlinului, construit în 1961, care în toată această perioadă a fost un simbol al divizării Germaniei în anul 1945 (în 1949 şi a Berlinului), una din consecinţele şi una din cauzele Războiului Rece.

În cartea „O istorie a Războiului Rece”, 1989 este considerat „Anul Miracolelor”. În acest an sferele de influenţă s-au împărţit din nou. La 3 octombrie 1990 se realiza unificarea Germaniei, iar această zi poate fi considerată în mod simbolic, data la care Războiul Rece a luat sfârşit. Acest eveniment a fost proclamat într-un mod aproape oficial la Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa de la Paris, la 21 noiembrie 1990. Cei 34 de şefi de state şi de guverne au spus: „Epoca de confruntare şi de divizare a Europei a luat sfârşit. Declarăm că relaţiile noastre vor fi bazate de acum înainte pe respect şi cooperare”. Uniunea Sovietică a acceptat dizolvarea, la 28 iunie 1991, a Consiliului pentru Asistenţă Economică Reciprocă (CAER), organizaţie fondată în 1949 cu scopul de a facilita şi coordona dezvoltarea economică a ţărilor din blocul sovietic, iar la 1 iulie 1991 s-a desfiinţat şi Tratatul de la Varşovia. Pentru detensionarea situaţiei internaţionale, odată cu desfiinţarea Tratatului de la Varşovia trebuia să-şi înceteze activitatea şi NATO.

Războiul Rece, expresie a luptei pentru supremaţie între cele două sisteme sociale opuse, a fost dublat de o cursă sufocantă a înarmărilor şi de o serie de conflicte regionale. În această perioadă, deşi s-au încheiat mai multe tratate, acorduri şi convenţii pentru dezarmare, inclusiv pentru cea nucleară, nu au fost respectate, iar înarmarea a continuat.

Printre conflictele regionale menţionăm războiul din Coreea (1950-1953), din Indochina, Vietnam (1946-1973), pe cele din Orientul Apropiat şi Mijlociu, confruntările arabo-israeliene, războiul din Afganistan (1979-1989) ş.a., crize majore ale Războiului Rece, care au marcat viaţa politică internaţională din întreaga epocă postbelică.

La 25 decembrie 1991, URSS îşi încetează oficial existenţa, odată cu retragerea lui Gorbaciov din funcţia de preşedinte. Este interesant că cei doi lideri, George Bush şi Mihail Gorbaciov, care au pus capăt Războiului Rece, nu au supravieţuit în funcţie Noii Ordini Mondiale. Pe 9 august 2022, Mihail Gribaciov, ultimul preşedinte sovietic a murit la vârsta de 91 de ani. El a avut o contribuţie decisivă la încetarea Războiului Rece şi înlăturarea Cortinei de Fier din Europa, fiind distins cu Premiul Nobel pentru Pace. Fiind o personalitate controversată nu a fost înmormântat cu onoruri de stat.

După anul 1990, SUA au rămas prima putere economică şi militară, la răscrucea dintre secolele 20 şi 21. Pe plan mondial a urmat o perioadă de globalizare de peste 30 de ani. Din 2001, după atacurile teroriste de la New York, a început noua resetare mondială, iar lumea se reaşează din nou.

În volumul pe care l-am menţionat, Yvan Vanden Berghe consideră că în prezent asistăm la o recrudescenţă a Războiului Rece. Ameninţările la adresa păcii cresc, după ce Federaţia Rusă a început pe 24 februarie 2022 invadarea Ucrainei. Analiştii de politică externă apreciază că momentul global actual seamănă cu o întoarcere la Războiul Rece şi vorbesc despre pericolul izbucnirii unui Al Treilea Război Mondial.

În lume a apărut un nou bloc „sudul global”. Federaţia Rusă şi China sunt considerate de americani parteneri într-o opoziţie comună faţă de ordinea mondială, pe care SUA şi aliaţii lor o apără. Este o optică nouă care aminteşte de ceea ce a existat în timpul Războiului Rece, diferenţa fiind că în prezent SUA consideră că China este cel mai mare rival al său şi nu Federaţia Rusă. În acest context, războiul din Ucraina nu este văzut doar ca o problemă de securitate pentru Europa ci pentru întreaga ordine mondială.

În opinia noastră Războiul Rece se va manifesta cât timp pe glob vor exista sisteme social-politice antagonice, decalaje majore în nivelul de dezvoltare economico-socială a statelor lumii şi dorinţa de dominare, de extindere a sferelor de influenţă, din partea marilor puteri.

În prezent se discută tot mai mult despre noua resetare mondială, mai ales în domeniul alimentaţiei, când omenirea este zguduită de crize fără precedent şi de un război îngrozitor. Mai degrabă traversăm o perioadă de dezordine mondială, iar viitorul este incert. Acum există un război între globalişti şi suveranişti, care va avea efecte devastatoare, în condiţiile în care Fondul Monetar Internaţional avertizează că vine o criză economică profundă, de proporţii.

POEZIE VERSUS NORMĂ

Ionuț ȚENE

Poezia trăiește aspră și șlefuită sub teroarea formelor. Se sufocă de inerția obsesivă a aranjamentelor fizice ale rațiunii, iar versul emoției se zbate sălbatic ca să evadeze, să se elibereze dintre gratiile formelor nivelatoare. Poezia este despre fluxul esențelor, despre revolta emoției, despre sufletul care răzbate dincolo de veșmântul genului, de forme, de rimă și ritm. Poetul este o respirație a poeziei universale și eterice. Starea de grație nu ține cont de mode, veșminte lingvistice și încorsetări aleatorii. Poezia este o zbatere puternică, ca o pasăre spre zbor, pentru a se elibera emoția de chingiile imanentului revolut. Revolta și țipătul liricului străbate întreaga istorie a poeziei. Poezia nu țin cont de teroarea istoriei și speciilor literare percepute ca o închisoare a expresiei. Poezia este sălbatică, nepătrunsă, ca o pădure amazoniană, în care se urăște cu toată emoția tăietorul de lemne cu securea la el. Pentru poet, veșmântul academic al rimelor și genurilor este o invitație a creației la închisoare. Viscerele lirismului străbat învelișul, care este degradabil și sufocant pentru expresia creației. Poezia este liberă de orice constrângere. Forța emoției nu poate fi pusă în lanțuri, zidită în rime, stiluri și forme. Sufletul nu are cătușe. Respirația poetică este liberă de orice incluziune a formelor rațiunii. Organizarea poeziei este un non-sens și intră în contradicție cu emoția lirică. Valurile liricii se sparg în stâncile formelor pierzându-se sufluu liric. Această zbatere de eliberare din formele imanentului este poezia pură, adică eliberare de orice fel de constrângere. Poezia este ființarea emoției primordiale, un ocean de libertate a sufletului descătușat de margini. Tot ce ține de stil, rimă, ritm și alte forme ale genului liric, nu fac altceva decât să încătușeze poezia, să inhibe sufletul liric universal. Vă veți întreba oare, atunci, dacă nu există terorea formelor rațiunii în poezie, ce anume face diferența? Tocmai intensitatea expresiei libere a forței emoției și libertatea sufletului liric diferențiază calitatea poeziei și face ierarhia valorică a poeților și poeziei.

De la începuturi, poezia a trăit sub teroarea istoriei, a formelor care cenzurează forța și intensitatea emoției. Presiunea formelor poetice a sufocat de fapt poeziei. Întreaga istorie a poeziei este o încercare de eliberare a forței emoției necunoscute din carcera timpului istoric și din închisoarea normelor rațiunii. Cu cât intensitatea eliberarării este mai mare, cu atît mai valoros și talentat este poetul care o exprimă. ”Libertatea lirică” este motto-ul istoriei poeziei universale. Tensiunea forței emoției face diferența trăirii lirice a umanității în starea de grație a poeziei. Viscerele necunoscutului sunt firișoarele de la care pornește izvoarele emoției lirice, o „eternă reîntoarcere” la începuturi. Poezia este ființare, o tânguire a omului după Ființă. Prin forța emoției omul se unește cu Ființa. Starea de deschidere a Dasein-ului nu este o provocare a filosofiei, ca la Martin Heidegger, ci forța de atracție a sufletului prin emoție spre transcendent. Lirica este o restaurare a transcendentului prin creșterea intensității emoției descătușate, eliberate, de formele rațiunii. Poezia confesivă americană, din anii `60 ai secolului trecut, a dus inconștientul liric la o reducție totală, la o explozie de reziduri emoționale incognosciblie, destructurând totalitar structura lirică.

(Continuare în pag. 5)

NE-A PĂRĂSIT ȘI VASILE TĂRÂȚEANU

NE MOR ROMÂNII!

Doamne, nu pot să împart,
Trupu-acesta în trei părți,
Că e unul și-i prea slab
Pentru-asemenea-ncercări.
(*Spovedanie*)

Tristă, groaznică constatare! Nu știu ce socoteală are Dumnezeu de-i ia în Împărăția sa pe cei mai curați români; poate că acolo, în Cer, este nevoie de o țară a românilor adevărați care să-i îndrume pe cei de pe Pământ! S-au dus, numai în ultimele două decenii, patriarhul Teoctist, mitropoliții Nestor Vornicescu, Bartolomeu Anania, Antonie Plămădeală, scriitori de geniu: Marin Sorescu, Fănuș Neagu, Mihai Ungheanu, Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Leonida Lari, Nicolae Dabija, artiștii Doina și Ion Aldea Teodorovici, Ion Ungureanu etc., și nu vin mulți din urmă să-i înlocuiască. În Cimitirul Bellu, după omagiile aduse lui Adrian Păunescu, Adam Pujlojici s-a „răstit" la mine: „Bă, mai trăiți naibii, că Țara are nevoie".

Acum a plecat și Vasile Tărâțeanu. Sâmbătă, 6 august 2022 (Schimbarea la față a Domnului), pe la prânz am vorbit cu Elena, soția lui Vasile Tărâțeanu. Era la un spital din Cernăuți, la secția de reanimare și printre lacrimi mi-a zis: *„Vasile e la reanimare!"*; „E grav?", „E foarte rău". Și iată că în dimineața zilei de 8 august 2022, Viorel Dinescu și Mihai Sultana Vicol îmi dau trista veste.

„Bolnav de România", cum l-a caracterizat excelent Geo Tomozei, românul Vasile Tărâțeanu a fost marcat pe viață de sârma ghimpată care trecea pe ulița mare a satului său natal, Sinăuții de Jos, pusă de austrieci în 1775 drept graniță, apoi ca urmare a pactului Molotov-Ribbentrop tot graniță a rămas. Sârma ghimpată separa cele două țări „frățești": R.P. România și URSS (recte RSS Ucraineană). Partea sa de sat aparținea raionului Hliboca din regiunea Cernăuți (unde cele două statui ale lui Schiller și Eminescu au fost dărâmate, rămânând doar monumentul ostașului sovietic eliberator). „Iată cum se face uneori istoria, mărturisește Vasile. De aici și repulsia mea față de frontiere în general. Cea din Sinăuți a trecut prin inimile sătenilor de acolo, deci și prin inima mea. Câte drame omenești a generat această frontieră". Satul cu multe drame a dat literaturii române pe G. Voevidca, Al. Burlă, Ilie Damaschin, D. Hrinciuc, Ilie T. Zegrea (și el aflat în grea suferință), V. Levițchi, episcopul Visarion Puiu (ruda sa). Pe frontispiciul ziarului său din Cernăuți „Plai românesc", Vasile a inscripționat sârma ghimpată; autoritățile ucrainiene i-au intentat proces și l-au obligat să scoată sârma ghimpată, dar el a refuzat și a plătit scump: în 1994, fiul său, Marcel, de 24 de ani, student la Universitatea „Ștefan cel Mare" din Suceava a murit în condiții suspecte, neelucidate nici până azi. Pregătirile de nuntă s-au transformat în cele de înmormântare.

În 2018, la Centenarul Unirii, Vasile a adus din Țară, ca un Badea Cârțan, reviste, pliante, cărți etc., referitoare la acest măreț eveniment. Autoritățile iarăși l-au tratat într-un stil barbar, acuzându-l că vrea să destrame Ucraina. De atunci, Vasile Tărâțeanu nu și-a mai revenit. A fost internat în spital la Iași, s-a procopsit și cu misteriosul covid și în cel din urmă a cedat.

Văd pe ecranele televizoarelor comentatori care mai de care mai gălăgioși și aroganți vorbind despre războiul ruso-ucrainian sau ortodoxo-ortodox. Prea puțini vorbesc despre românii din Ucraina, despre încălcarea drepturilor lor elementare pe care le are orice minoritate națională (dreptul la limbă, identitate etc.), inclusiv minoritatea ucraineană din România. Am scris în acest sens articolul „Pierit-au românii din Ucraina?". Vasile Tărâțeanu a suferit și pentru că ei nu-s întrebați ce mai fac, sunt dați uitării, că

Vasile Tărâțeanu, Adrian Cioroianu, Tudor Nedelcea

bucovinenii de nord sunt considerați „popor băștinaș deportat", că Eminescu este un „ucrainian renegat, născut din părinți ucrainieni care au fost românizați".

Vasile Tărâțeanu este „bolnav de România" și pentru faptul că românii bucovineni au parte numai de „umbra spinului la ușa creștinului", cum doinește Eminescu, că propaganda șovină îi împarte pe aceștia în moldoveni și români (după modelul stalinist aplicat și în Basarabia), că nu mai există teatru, conservator, universitate în limba română (de la Porosenko până azi în școli se predă, săptămânal, o oră de „limba moldovenească"), că mormintele românilor din Cimitirul central sunt vandalizate sau numele decedaților români sunt schimbate cu nume ucrainiene, că n-au ICR (Centrul Cultural „E. Hurmuzachi" este înființat de avocatul Patraș), că s-a interzis ridicarea unui monument lui Ștefan cel Mare în Codrii Cosminului) sau lui Eminescu, iar casa lui Aron Pumnul stă să se prăvale, că s-a dat foc tricolorului românesc de formația paramilitară „Tridentul", că într-un ziar ucrainian „Ceas" s-a scrie: „Timpul așteptărilor că liderii români se vor conduce după rațiunea sănătoasă și nu vor cere statului ucrainian prea multe concesii trece, de aceea este necesar un baraj juridic" etc., etc.

Participanți la Zilele Basarabiei și Bucovinei, 27 martie 2005: Todpr Nedelcea, Gr. Vieru, N. Dabija, V. Tărâțeanu, Mircea Chelaru, M. Cimpoi, V. Crăciun, Petre Gigea, Grupul Ethos, N. Caragea

Acest „Grigore Vieru al Bucovinei", Vasile Tărâțeanu nu a tăcut, nu a stat în espectativă, ci a acționat în spiritul credinței creștine (la Judecata de apoi vor participa și neamurile), a luat condeiul drept armă și gazetăria drept artilerie grea și a păsit la luptă. Până azi, 8 august 2022. S-a născut la 27 septembrie 1945 în satul Sinăuții de Jos, raionul Hliboca, unde absolvă școala generală, continuă la Școala Medie Generală nr. 10 din Cernăuți, unde absolvă și Facultatea de Litere din cadrul Universității (în 1972). Între 1969-1981 este reporter la ziarul regional „Zorile Bucovinei" din Cernăuți, între 1981-1991, redactor superior la redacția emisiunilor în limba română de la Radio Kiev. Între 1990-1994 conduce ziarul „Plai românesc" al Societății de Cultură Românească „M. Eminescu", în grafia latină, post la care renunță în semn de protest și înființează alte publicații: „Arcușul" și „Curierul de Cernăuți", „Junimea" (al Ligii Tineretului Român din Bucovina). Este membru fondator al Societății pentru Cultura Românească „M. Eminescu" din Cernăuți (1989), secretar al Societății (1991-1992), membru fondator al revistei „Glasul Bucovinei" (1994) și al editurii „Alexandru cel Bun" din Cernăuți (1996), președinte al Fundației Culturale „Casa Limbii Române" din Cernăuți (2000). A fost deputat în Congresul regional Cernăuți (1992-1996; 2001-2006). A fost membru de onoare al Academiei Române.

A participat la Marea Adunare Națională din Chișinău (27 august 1989), unde susține un înflăcărat discurs. A fost ales vicepreședinte al Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni (președinte fondator: acad. Victor Crăciun), în comitetul director al Congresului Spiritualității Românești, a participat la aproape toate manifestările culturale și științifice privitoare la identitatea națională. A fost cetățean de onoare al unor localități, între care și Craiova (alături de Ilie Ilașcu, Grigore Vieru, N. Dabija, Victor Crăciun, M. Cimpoi, Eugen Doga), a primit numeroase premii literare, diplome, medalii sau titluri onorifice etc.

Este autorul unei opere referențiale: *Arpele ploii* (versuri, 1981), *Dreptul la neliniște* (versuri, 1984), *Teama de înstrăinare* (versuri, 1990), *Litanii din Țara de Sus* (versuri, 1995), *Litanii* (versuri, 1996), *Pământ în retragere* (versuri, 1999), *Și ne izbăvește pre noi* (versuri, 1999), *Iluzii și lanțuri* (publicistică, 2001), *Dinafară* (versuri, 2003), *Infern personal* (versuri, 2005), *Orizonturi decapitate* (2005), *Aruncarea zarurilor* (2005), *Ochean cu cioburi sângerânde* (2005), *Degetelul salvator* (2006), *Stâlpul de foc al jertfirii de cuvânt* (2007), *Cimitirul ambulant* (2008), *101 poeme* (2010), *Până dincolo de umbră* (2011) etc. O parte din versuri au fost traduse în ucraineană, sârbă, suedeză, engleză, albaneză, franceză, macedoneană, altele au intrat în manualele pentru școlile românești din Ucraina.

A fost apreciat cu asupra de măsură de marii cărturari români: **P.F. Teoctist** („Îl prețuiesc pe Vasile Tărâțeanu pentru credința și poezia lui care exprimă dragoste de strămoșii noștri"); **Grigore Vieru** („Este bradul de munte, iar rășina tulpinei sale nu este altceva decât viața rănită, dar nicicând îngenuncheată, pe care o trăiește în mijlocul unor necontenite furtuni istorice"); **Nicolae Dabija** („Acest Oștean al Limbii Române se luptă pentru fiecare piatră, știe că pe lume există doar două lucruri pentru care merită să trăiești și să mori: iubirea și libertatea, restul fiind niște simple iluzii"); **Theodor Codreanu** („Strigătul simplu, de un dramatism singular al liricii lui Vasile Tărâțeanu se adresează nu atât Bucovinei, cât românilor uituci care se cred nemuritori în insula încă aparent păzită de granițe"); **Victor Crăciun** („În ordinea definirii ei, personalitatea lui Vasile Tărâțeanu s-a manifestat și dezvoltat în trei direcții esențiale: poetul, publicistul și animatorul național pe plan cultural, social și politic"); **Mihai Cimpoi** („Clădit într-o statură în care e mai mult suflet decât trup, Vasile Tărâțeanu e un bucovinean rătăcitor care-și prinde o cravată lată și înflorată ce-i servește drept plapoma în desele drumuri de cărăușie gazetărească și poetică și care apare în ochii noștri ca un spiriduș carpatin întrupat din duh de munte și din somn de flori de câmpie)"; **Viorel Dinescu** („Spre deosebire de vizionarii pseudoelitiști care se zbat în aventuri formale și formaliste, pentru Vasile Tărâțeanu viața e resimțită ca un «pat de Procust» împotriva căruia este dator să lupți, iar nu să te lași lungit sau scurtat după pofta călăului)"; **Mircea Popa** („Vasile Tărâțeanu este un exponent al neamului său robit din Bucovina, o voce care trebuie să aducă adevărul la masa judecății unei Europe amnezice, a unor politicieni care și-au uitat menirea") etc., etc.

Sunt doar câteva caracterizări lapidare, dar pertinente despre un mare Român (trebuie scris mereu cu literă mare), care și-a făcut datoria de „om al lui Dumnezeu", creator cu vocație, luptător pentru idei umane și pentru neamul său.

Drum bun, Vasile Tărâțeanu, și-n acel loc cu verdeață nu uita și de noi, pustiții care poate nu ne-am ridicat la nivelul dorințelor tale și ale idolului nostru, Eminescu.

Tudor NEDELCEA

CONSFĂTUIREA UZPR: „CONVORBIRI PROFESIONALE”

- CĂLIMĂNEȘTI, 2022 -

Desfășurată timp de trei zile în frumoasa stațiune a țării noastre, Călimănești- Căciulata, Consfătuirea UZPR: **„Convorbiri profesionale”** din 08 iulie 2022 a avut ca scop întâlnirea dintre ziariștii profesioniști vâlceni și cei din restul județelor învecinate sau existente în vechea Țară Românească... cei mai mulți din Gorj, Dolj, Olt... De organizarea ei s-a ocupat intens președintele Filialei vâlcene Nicolae Dinescu care este și directorul Academiei Olimpice Filiala Vâlcea...La întâlnirea din 08 iulie, care s-a desfățurat în două etape, prima între orele 10:00 - 11:00 și care a constat într-un dialog de cunoaștere și schimb de păreri între conducerea UZPR și ziariștii profesioniști vâlceni și, a doua parte, după ora 11:00 un dialog între conducerea UZPR și conducerile filialelor din județele indicate mai sus.

„La consfătuirea de la Călimănești au luat parte Sorin Stanciu, președinte al UZPR, Miron Manega, vicepreședinte, Mădălina Diaconu, secretar general, Dan Constantin, președinte al Comisiei de Atestare Profesională, Ilie Cristescu, președinte al Comisiei de cenzori, Mircea Perpelea, membru al aceleiași Comisii, Lavinia Șandru, membru supleant în Consiliul Director, Teodora Marin și Ovidiu Zanfir, membri în Comisia de Atestare Profesională. Reprezentanții conducerii centrale au discutat pe larg, constructiv și aplicat, cu Emil Talianu, președinte al Filialei Giurgiu, Mihai Golescu, președinte onorific al Filialei Argeș, Cristina Munteanu, președinte executiv al Filialei Argeș, Adriana Andrițoiu, președinte al Filialei Gorj – Mehedinți, Oana Cenan Glăvan, președinte al al Filialei Caraș Severin, Carmen Kleibel, președinte al Filialei „Sebastian Domozină”, Claudius Dociu, președinte al Filialei Prahova (și membru în Consiliul Director), Ioan David, președinte al al Filialei Timiș, Cornel Cepariu, președinte al Filialei Bacău, Gheorghe Crișan, coordonator adjunct al Filialei Timișoara, Vivi Viorel Pintea, coordonator al Filialei Olt, Paulian Buicescu, consilier în cadrul Filialei Olt. Gazdă a fost conducerea Filialei Vâlcea, condusă de Nicolae Dinescu.” (Frag. Din articolul « „Convorbiri profesionale”. Reuniune a conducerii UZPR cu șefi de filiale din țară, la Călimănești » UZPR- Departamentul Comunicare)

Adina Andrițoiu, filiala Gorj

Lavinia Șandru

În prima parte a Consfătuirii la care am participat, ziariștii profesioniști vâlceni au ridicat diverse probleme cu care se confruntă suflarea ziaristică locală printre care și aceea, că, într-un timp atât de scurt s-au primit în UZPR Vâlcea un număr de 80 de membri, din care foarte mulți „sunt necunoscuți în lumea jurnalismului local” (doi vorbitori). În ce ne privește, cei care lucrăm la cele patru publicații Intol Press: Cultura vâlceană, Povestea vorbii 21, Forum vâlcean (acestea trei, tipărite și PDF) și Cultura Ars Mundi on line și care avea la 31 decembrie 2020 un număr de 31 de membri UZPR, am luat cuvântul și am propus conducerii UZPR revenirea la articolul 10 din Statutul UZPR valabil până 2019 (cei care au dreptul de a deveni membri UZPR) și am justificat că nu se poate să fii jurnalist fără jurnal! Așa cum este art. 10 din noul Statut intrat în vigoare în 2020... Actul de creație în jurnalism este însuși jurnalul în sine, auduio- video și pe hârtie. Mai adaug acuma ce susțin de șase ani încoace că nu există două feluri de jurnaliști, așa cum, în mod greșit s-a susținut, în parte, din 2017: jurnaliști beneficiari ai legii 83 și jurnaliști care nu beneficiază de această lege...altfel de ce la adunareea generală de la Rm Vâlcea din februarie 2016, când președintele statului a promulgat legea, s-a stabilit că toți membri UZPR să plătească din acel moment cotizația (ptr pensionari) de trei ori mai mare (de la 50 de lei la 150 de lei)!

Pe site-ul UZPR, Departamentul Comunicare, sunt date amănunțite, în scris și imagini, din conținutul Consfătuirii, noi, trăind o adevărată satisfacție rezultată cu ocazia reîntîlnirii cu jurnaliști de calibru din județele Gorj și Dolj (colaboratori de peste aproape 20 de ani!)...

Simion PETRE

UN CAZ DE PRECARITATE / INCOMPETENȚĂ ÎN EDUCAȚIE

Marian PĂTRAȘCU

Sorin Câmpeanu, ministrul Educației, a invocat la Colegiul ”Sfântul Sava” din București, unde a participat la deschiderea noului an școlar, sintagma ”Ai carte, ai parte!”. Acest ministru habar n-are că această sintagmă nu are nicio legătură cu educația, ci ea provine din sec. XIX, din timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (1859-1866), prin ea făcându-se referire la cei care posedau carte funciară, deci aveau... parte de proprietate!

Gafa acestui ministru al Educației, dar fără... educație, mi-a amintit de dictonul ”Crede și nu cerceta!”, folosit aiurea de mulți și astăzi, și nu doar de atei ori liber cugetători, ci și de credincioși, dar care nu există nici în Biblie, nici în Sfânta Scriptură, necum să mai fi fost formulat de Însuși Domnul Nostru Iisus Hristos așa cum pretind ei! De ce? Fiindcă toți aceștia habar n-au că acest dicton a fost lansat prin secolul al II-lea d. H. de către filosoful grec Celsus, opozant declarat al creştinismului, în lucrarea sa de apologetică păgână ”Discurs adevărat”, ca o ironie superioară la adresa celor care îmbrăţişau noua religie. – creștinismul. De altfel, Celsus a fost combătut cu argumente de nezdruncinat de către Origen din Alexandria într-o celebră de apologie creștină intitulată ”Contra lui Celsus”, care a apărut în jurul anului 248 d. H.

Deci, niciodată Iisus n-a spus ”Crede şi nu cerceta!” şi nicăieri în Biblie ori în Sfânta Scriptură nu scrie aşa ceva! Dimpotrivă, acolo se spune foarte clar: ”Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi vi se va deschide. Că oricine cere – ia, cel ce caută – află, şi celui care bate – i se va deschide!” (Matei 7, 7-8). Mulţi, în ignoranţa şi habotnicia lor superficial-ipocrită, cred cu totul greşit că ”îndemnul” – ”Crede şi nu cerceta!” – provine de la felul în care apostolul Toma a luat cunoştinţă de Învierea lui Iisus, când Cel sculat din mormânt a treia zi i-a reproşat celui care, ulterior, avea să fie pomenit sub numele de ”Necredinciosul”: ”Pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut!” (Ioan 20, 29). Ceea ce i-a reproșat Iisus lui Toma nu are însă, iarăși, nicio legătură cu sintagma ”Crede și nu cerceta”, așa cum aceiași ignoranți și habotnici cred, făcând total aiurea legătura între acest ”îndemn” și necredința lui Toma de după Învierea lui Iisus Hristos! De ce? Fiindcă Toma fusese martor la toate minunile săvârșite de Mântuitor până la răstignirea Sa pe cruce și care l-au făcut să creadă (atunci) în El. Iată însă că acum, după Înviere, nu mai credea și tocmai de aceea își permite să-L condiționeze pe Mântuitor cerându-I dovezi palpable pentru a crede din nou în El, mai exact în Învierea Sa răscumpărătoare! Apoi, să nu uităm că toţi apostolii s-au îndoit de spusele lui Iisus, deci n-au crezut că va fi răstignit și a treia zi va învia, altfel de ce I-ar fi... oferit diverse ”soluţii” de salvare de la moartea pe cruce?

Este uluitor însă cât de înrădăcinate pot fi în mintea unor oameni total inculți și incompetenți, în general ori în special – politicieni, niște neadevăruri crase, pe care ei nu ezită a le tansforma în... adevăruri; otrăvite însă, adevărate boli infecțioase, mai ales când ele sunt transmise copiilor și tinerilor! Și toate acestea au aceeași cauză principală: LIPSA DE EDUCAȚIE - CANCERUL SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI ACTUALE!

Sincer, îmi este milă de toți cei care au început un nou an școlar, căci nu au absolut nicio vină pentru faptul că cei mai mulți dintre ei vor deveni peste ani niște rebuturi sociale! ”Spune-mi cum îți este învățătorul, ca să-ți spun cum îți este poporul!” – este o vorbă din înțelepciunea populară, dar... cine s-o mai ia în serios?!... Că ”de unde nu e, ...!”.

ENCICLOPEDIA ESENȚIALĂ A CELOR 100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII

Al. Florin ȚENE

La Editura ORIZONTURI, 2022, București, a apărut sub semnătura profesorului Daniel S. Burt, de la Universitatea Wesley, o interesantă și esențializată enciclopedie a celor 100 de scriitori din toate timpurile care au trăit, de-alungul secolelor, pe Terra. Lucrare ce mă face să fiu de acord cu ce spuneaVoltaire că este "monument al progresului spiritului uman".

Volumul de 413 pagini se deschide cu un text scris de autor intitulat „Mulțumiri„ în care autorul aduce mulțumiri colegilor de la catedra de studii clasice, a limbii și literaturii romanice,, limba engleză, studii germanice, limba și literatura rusă, catedrei de istorie etc, din cadrul Universității Wesley, inclusiv de la Colegiul Smith.Autorul este recunoscător personalului Bibliotecii Memoriale Olin, celui de la Biblioteca Publică din New York, care i-a pus la dispoziție autorului colecția de fotografii, colectivului Secției de Imprimare și Fotografii a Bibliotecii Congresului și lui Tim Connor de la Biblioteca Harvard-Yenching, inclusiv soției sale Deborah G. Felder.

În „Introducere" ce cuprinde trei pagini, autorul subliniază faptul că la alcătuirea listei a examinat meritele fiecărui scriitor și impactul lui relativ, distilând esența carierei scriitorului respectiv pentru a evidenția meritul literar și a relației cu cititorul, așa cum spunea Matthew Arnold: "Să învețe și să propage ce e mai bun din tot ceea ce cunoaște și gândește omenirea. "

Cartea cuprinde scriitori, pe care îi denumesc "apostoli" din toate epocile omenirii și culturile lumii, unii ignorați de contemporani și apoi adulați de generația următoare, Sunt scriitori din diferite religi, cu concepții politice diferite, de la rasa africană, asiatică, europeană, afro-americană etc.Personalități care, cum spune critical literar Barbara Hardy, sunt : " Artiștii buni ce crează în cadrul genului ales de ei,dar marii artiști îl transformă."

Autorul se apleacă asupra scriitorilor laici, ignorând primii textieri, începând cu Moise, apoi cu David care este considerat principalul autor al Psalmilor deși și Regele Solomon, fiul lui David, este creditat cu scrierea unei părți însemnate a zicătorilor din Biblie. Printre autorii Vechiului Testament se mai numără Iosua Navi, Ezdra, Daniel, Osea, Amos, Naum, Zaharia, Ieremia, Isaia, etc. Noul Testament este format din patru Evanghelii scrise de apostolii Luca, Marcu, Matei şi Ioan şi descriu viaţa lui Iisus Hristos, miracolele pe care le-a făcut acesta, învăţăturile sale către omenire, patimile şi Învierea. Noul Testament mai cuprinde 21 de epistole scrise de Pavel, Ioan, Petru, Iacob și Iuda.

Cartea se încheie, cum era și de așteptat, cu "Absemțe notabile " în care autorul prezintă "în continuare o listă adițională cuprinzând 100 de scriitori importanți care merită, de asemenea, să fie luați în considerare atunci când se întocmește o clasificare a celor mai influenți creatori literari din toate timpurile și a lucrărilor lor de căpătâi. "

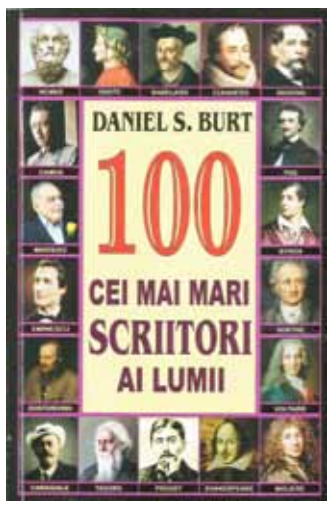

În această listă descoperim numeroși scriitori meritoși, din păcate niciunul din spațiul românesc. Printre aceștia aflăm pe Miguel Angel Asturias, romancier guatemalerz, având Premiul Nobel, Isaak Babel, dramaturg rus, Mihai Bulgakov, scriitor rus autorul cărții Maestrul și Margareta, Kate Chopin, romancieră și nuvelistă americană, Andre Gide, scriitor francez, Nikolai Gogol, prozator și dramaturg rus, Tawfîk el-Hakîm, dramaturg și inventator egiptean, Heinrich Heine cel mai de seamă poet german, Mihai Lermontov, poet și prozator rus, Doris Lessing, prozatoare britanică de ficțiune, Li Po, poet chinez, Stephane Mallarme, poet francez, Saadi, poet person, Luigii Pirandello, scriitor Italian, Jean-Paul Sartre, filozof și prozator francez etc.

Cuprinsul acestei esențiale enciclopedii are 100 de fișe ale scriitorilor, însoțite de fotografii și de câte o prezentare succintă, la început, a unui critic care face, în câteva rânduri, o prezentare a esenței opera.

Remarcăm traducerile citatelor din diferiți au-tori efectuate de poeta și prozatoarea română Passionaria Stoicescu, fostă redactor la Editura "Litera" din București, colegă cu primul meu editor Radu Albala, un talentat și distins prozator.

Primul autor prezentat este Homer care a trait în cca secolul al VIII-lea î.Hr., despre care scrie, în preambul, Jorge Luis Borges în textul "Tigrii visători ".Homer fiind autorul celebrelor "Iliada" și "Odiseea" Tot din perioada antică este inclus cu o fișe bogată, Eschil, trăitor în perioada 525-456 î.Hr.tot din aceași perioadă mai sunt prezentați:Sofocle, Euripide, Aristofan, Catul cca 84-54 î.Hr.poet tradus la noi de Teodor Naum, Vergiliu autorul poemului epic "Eneida ",Ovidiu, prezentat, în preambul, de Brooks Otis în Ovid as an Epic Poet.

Lista continua cu Dante Alghieri (1265-1321), prezentat de Givanni Boccaccio în Viața de început a lui Dant, Francesco Petrarca (1304-1374), supranumit primul om modern, tradus la noi de către Eta Boeriu, Giovanni Boccaccio, fiind considerat poetul italian plasat între Petrarca și Dante în secolul XIV, Geoffrey Chaucer poet englez,"unul dintre cei mai originali oameni care au trait vreodată", cum scrie G.K. Chesterton. La care mai adaug cu ce spunea Michelle Rosenberg:"Omul cult trebuie să fie mai mult decât o enciclopedie, un almanah în carne şi oase. Credinţa, blândeţea, munificenţa să-i definească viaţa". În continuare citim despre japonezul Zeami Motokiyo, prezentat în două rânduri de Thomas Blenham Hare, Voltaire cu a sa lucrare "Oedip" și viața sa aventuroasă, David Herbert Lawrence prezentat de Aldous Laurence Sterne cu romanul său"Tristram Shandy", criticat pe ne drept de dr. Johnson, poetul John Keats, Walt Whitman cu volumul său celebru "Firele de iarbă ", tradus în românește de Mihnea Gheorghiu, Henrik Ibsen cu a sa "Casa păpușilor", prezentat în preambului Fișei de către George Bernard Shaw în "The Quintessence of Ibsenism ", Augustin Strindberg, Mihai Eminescu, Lucian Blaga, poet și filozof român, născut în Lancrăm, prezentat de Ion Pop în preambul, Mircea Eliade personalitate română și universală, Eugen Ionescu dramaturg născut la Slatina, Federico Garcia Lorca poet și dramaturg spaniol, fiind cel mai mare scriitor din Spania după Cervantes, și volumul se încheie cu Fișa numărul 100, avându-l pe Gabriel Garcia Marquez cu al său Premiul Nobel și romanul de largă circulație "Un veac de singurătate ".

Această enciclopedie cuprinde autori dintr-o perioadă de 2439 de ani, cu un mare evantai de autori cu obțiuni politice variate, conservatori, liberali, apolitici, comuniști, socialiști, sociali-democrați, regaliști etc și tocmai aceast arpegiu sau policromie face ca literatura universală să fie atât de bogată și frumoasă.

Cartea care se citește precum "Biblia ", cu o cursivitatea unui roman al spiritualității umane, are coperta semnată de Tatiana Daniela Popescu ce cuprinde fotografiile a 18 corifei, începâmd cu Homer, Dante, Rabelais, Cervantes, Dickens, Poe, Byron, Goethe, Voltaire, Moliere, Shakespeare, Proust, Tagore, Caragiale, Dostoievski, Eminescu, Marquez, și Camus. Traducerea volumului de o acuitate deosebită este semnată de Anca Irina Ionescu.

POEZIE VERSUS NORMĂ (Urmare din pag. 3)

Mircea Mihăieş surprinde admirabil, într-un text, faptul că "artistul «navighează » – în ciuda propriei voinţe – spre un spaţiu al intimităţii, în care îşi descoperă inconştient adevărata identitate". Un poet refuzat de terorea istoriei și a formelor este espresia inconștiutului forței emoționale. Dar poezie nu poate fi doar o expresie diluviană a emoțiilor, ci expresia lirică se reconstruiește printr-o "harmonică" lirică creatoare de poezie autentică, dacă poetul este talentat și știe să strunească în sine forțele necunoscutului. Forța emoției lirice străbate veșmântul canonic al prozodiei pentru a oferi liber adevărul și frumosul estetic. Poezia este o dinamită care explodează în inimă ca să rănească sensibilitatea din suflete. Imaginația lirică este o deraiere, o emoție ce deviază "în același timp controlată, ca tensiune ținută în frâu", cum afirma Celline (Călătorie). Forma nu este subiectul poeziei, substanța ei este emoția transmisă.

Canoanele prozodiei raționale obturează libertatea emoției sufletești. Doar emoția în sine, care deține imaginația sufletească și forța creatoare, este izvorul liric, din care țâșnește poezia. Reflecția critică este partea rațiunii care inhibă emoția poetică, libertatea de a crea lirică. Tensiunea emoției care se zbate pentru a se elibera din centrifuga forței sensibilității universale sufletești este poezia. Creația lirică se ține pe sine în frâu, nu este nevoie de capcanele rațiunii și normele prozodiei pentru a exprima unicitatea frumosului și adevărului poetic. "Poezia, un grăunte de dinamită" scria poetul Geo Bogza. Poezia este o dimanită, nu fizică, ci emoțională care sparge marginile istoriei. E un fluviu de emoții care se varsă în oceanul sufletului fără marginile sau malurile rațiunii și fără cenzura prozodiei. Poezia e pură emoție în tensiune ce înalță inimile spre zbor. Poezia este apa vie a emoției din care se adapă sufletul poetic universal. Cu cât emoția este mai puternică și mai expresivă, cu atât lirica răspunde necesității telurice de poezie a sufletului. Emoția este puritatea simțurilor care te învăluie. În lirică emoția este vitalitatea primordială care ființează fără să fie atentă la restricții și reguli. Poezia nu este regulă. În poezie, diferența o face inocența, tensiunea și curăția emoției, precum și asumarea acestor adevărate permanențe de către poet. Reacția emoțională a cititorului oferă consistență și valoare intrinsecă talentului poetic și recunoaștere. Emoția este iubirea interioară nemărginită a sufletului însetat de libertate și lipsa marginilor rațiunii.

CE NUME ÎNGERESC, DE OM FRUMOS, SERAFIMUL!

Mihai SPORIȘ

Azi este un 14 septembrie, 2022, zi a calendarului anului bisericesc abia început acum două săptămâni. Fericită provocarea venită dinspre un poet cu blazonul fericirii în nume, cu abilitatea evanghelistului Luca pentru icoane, de-a mă pune pe gânduri și de-a-mi aminti despre un om frumos precum va fi fost, când încă nu se înălțase la ceruri, ori prin munții … păstoriți de strămoșii lui, Dragoș Serafim! Fericită inspirație… Felix!, de-a ne aminti că în acel 30 septembrie, 1938, s-a născut un om frumos care nu trebuie uitat în vremea asta cu atâta vacarm și fără decantări coerente ale faptelor bune ce ar trebui repetate pentru mai binele așezării în viață al oamenilor. Mi-am adunat gândurile din vraful celor atâtea sălășluite prin mintea care le pusese în păstrare, dar și din rândurile memoriei externe, stând în așteptare în cărțile bibliotecii prietenă. Mărturisesc –suntem doar la o dare de seamă despre o cruce de om, vădită spirit nemuritor!- că mă simțeam cumva dator față de Dragoș Serafim, despre care în scrierile mele (articole, cărți editate) nu pomenisem, decât în trecere, fără vreo adresare specială. Chiar constatasem într-una din cărți că „Omul trebuie iubit” (vezi. Editura Adrianso, 2006) și mărturisisem, cu complicitatea regretatului și foarte tânărului editor, Adrian Șuiu, „despre scriitori, poeți, artiști… ieșiți în cale”. Despre „unchiul” Dragoș Serafim – unul de ocazie!-, plecat doar cu trei ani în urmă, chiar de un 8 Martie, cu atâtea flori rupte să fie de dar, nu suflasem o vorbă despre întâlnirea noastră… pe cale, deși aceasta avusese loc chiar de mai multe ori. Am cunoscut medicul, poetul, publicistul, atitudinea civică și chiar faptul unei înrudiri, prin alianță, dată fiind afluența noastră dinspre pastoralul transhumant cu origini prin Mărginimea Sibiului. Acum Felix Sima îmi reamintea într-un fel omisiunea și îmi da șansa să-mi recunosc păcatul: că dincolo de imperativul „trebuie”, nu făptuisem declarația de dragoste, deși în atâtea împrejurări ne intersectasem traiectoriile.

Numitorul comun, într-o conotare a punctelor de întâlnire, poate ilustra cel mai bine motivele speciale ale iubirii și ale acelui ceva special care poate da imboldul unei declarații explicite. Ca vârste eram despărțiți aproape de o generație: 1938 vs. 1951. El, medic… inițiat pe la Cluj Napoca, în 1961, eu, inginer hidroenergetician, format prin 1975, la București… Punctul de întâlnire? Valea Lotrului! Cine bea apă din Lotru, se spune cu temei, rămâne legat tainic de acest loc hărăzit atâtor acumulări de curgeri și de statornicire! Ne-am ales perechea, să ne ducă neamul mai departe, de pe Lotru! Brezoiul și Malaia sunt localități megieșe, ba chiar primele noastre locuri de muncă au fost pe această vale cu oameni mulți veniți să răstoarne munții, să strunească ape într-o colonizare abruptă și vremelnică. Nouă, celor hărăziți unui numitor comun, urdinișul omenesc al Văii, ne-a obligat la o altfel de înrădăcinare și la gândul înveșnicirii în locul adopției. (am trecut prin Brezoi și i-am văzut piatra de hotar, alături de pădurea crucilor, cu toate păsările duh… rotindu-se în stoluri pe cerul dintre Țurțudan și Narățu!) Auzisem unul despre celălalt! Că despre faptele cele bune, mai ales când este vorba de sănătatea oamenilor, se duce repede vestea. Se mutase la Râmnic din 1969, dar în anii de șantier ai Lotrului i se dusese demult faima peste tot. Viitorii mei socri, între care Marina Marinescu, o băbeancă din neamurile Bogdan și Cosma îl știau bine pe „doctorul” din neamul Serfimilor, cu care se știau rude. La prima noastră trebuință, prin 1986, recomandarea socrilor de-a ne consulta copilul de 6 ani, a fost fermă. Iată-ne în cabinetul pediatrului! „Sporiș de la … Voineasa?” „Da, domnule doctor Serafim! Soția este mălăiancă din familia… Marinescu, iar copilul este pacientul! Ne-ați fost recomandat de socrii noștri…!” Ne aflăm înrudirea comună în marele neam al băbenarilor ungureni și atunci începe consultația… „Ia să vedem noi… nepoate, despre ce ie vorba!” Atunci a fost momentul, față către față, care ne-a creat o legătură de prietenie specială, discretă și manifestă ocazional, cu ocazia evenimentelor publice. Din 1993, cobor și eu în Râmnic și voi cunoaște altfel mediul cultural local în care Dragoș Serafim era un nume. Cunosc astfel pe poetul și publicistul între cei manifești la gruparea lui Dragoș Vrânceanu: „Casa de sub pădure”, de la Băbeni. Ne întâlnim în publicistica locală cu articolele noastre, nu doar din specialitatea noastră profesională, ci și cele de atitudine, pentru edificarea unui spirit civic, atât de necesar perioadei de tranziție. Lansăm idei, dar încercăm să coagulăm și mecanismele necesare. Să remarcăm asociațiile cărora li s-au pus fundațiile, ideile care au devenit împliniri. Intrat în Consiliul Județean, inclusiv cu responsabilizări pe linie culturală, am cunoscut mai aplicat centrele radiante cultural ale județului în care o atenție specială mi-a fost atrasă de tânărul oraș Băbeni, cu valea Bistriței - împlinită cu Otăsău!- și Govora vecină, cu atâtea nume de oameni frumoși, remarcabile personalități.

C. Zorlescu, *Maternitate*, lemn nuc, 43 cm, colecție personală

M-am întrebat ce anume poate da harul special unor oameni dintr-un loc anume? Nu cumva ceea ce s-a însămânțat, spirit liber de sub cerurile înalte, coborâte cândva … repede (*bistriță*… în spusa din scripturile slavone ale mânăstirilor din preajmă, nu puține/ Dintrunlemn, Surpate, Govora, Hurez, Bistrița, Arnota!), să fie cauza acestui limpede din duhul oamenilor locului? Să fie oare rodul transhumanței, dinspre platourile înalte ale Mărginimii, cu Jinari și Poienari? Dragostea de munte este dovedită de atâtea monografii. (vezi „Păstoritul vâlcean în lumina istoriei” Editura ADRIANSO, Rm.Vâlcea 2007/cu albumul aferent!). Am credința că libertatea din gena acestor oameni s-a manifestat și se manifestă fără inhibiție în faptele de creație și în atitudine. Alăturăm aici lui Dragoș Serafim, alte nume emblematice ale locului, care confirmă puterea tainică a libertății spiritului. Despre fiecare dintre ei, ca semne ale iubirii datorate omului special din fiecare, scrisesem epistolele, dar despre Dragoș Serafim doar trimiteri tangențiale. George Voica, George Țărnea, George Achim, Petre Dinulică, Adina Enăchescu, Dumitru Bondoc, Nelu Barbu, Tatian Miuță, Constantin Maria își primiseră mărturia! Cu prietenul Aurel Constantin Zorlescu, trecător prin Băbeni ca dascăl, cu Dumitru Lazăr și Alexandru Popescu-Mihăești, foști elevi ai locului, vom fi militat pentru așezări instituționale și forumuri de atitudine, când personalitatea lor devenise referențială. Cu neobositul Felix Sima vom fi trudit, într-o echipă cu mai mulți, să restituim istoriei multe nume dintre cele care au făcut minunea de pe Lotru/ Amenajarea hidroenergetică (vezi „Hidrocentrala Lotru 40 de ani de la începerea lucrărilor” Ed. CONPHYS, Rm. Vâlcea, 2007).

Prin 2011, deși trecuseră cei opt ani de la plecarea la cele eterne a lui Dragoș Serafim, și între timp stătusem de vorbă cu faptele atâtor oameni, nu mă învrednicisem încă la mai multe mărturii despre un om de care mă legau atâtea fire! Să fi dat prea mult credit zisei că în anonimat, în taină, stă marele adevăr? Într-o perioadă când multa impostură își ia singură dreptul la expunerea de sine, oare nu greșeam? De ce să nu contrapuneam falsificărilor exemplele incontestabile de oameni frumoși, personalități autentice, pentru vădirea imposturii neaveniților? O tangențială trimitere făcusem totuși (vezi „Printre oameni și cărți” Ed. Petrescu, Rm. Vâlcea, 2011), când recenzând aparițiile editoriale ale lui Nelu Barbu (Alifantul, Jurământul…) voi fi adus vorba, în contextul analizei mesajului, de viito-rul medic de excepție și literat afir-mat … la „Casa de sub pădure ”. Consemnam, amintind de școala din Băbeni despre trei elevi eminenți (v. pag. 219): „Studentul Dragoș Vrânceanu tocmai trebuie să plece „ambassador” în Italia; Alexandru Popescu Mihăești, *premiantul,* sigur trebuie să urmeze studiile de Limba Română și pedagogie, iar colegul lui de clasă, cel cu scheletul pregătit pentru ora de anatomie, musai să fie medic. Și ce medic remarcabil și pe deasupra și poet, va fi fost acest mare iubitor de literatură, doctorul Serafim”.

O portretizare vagă din care nu se putea observa cercetătorul științific, adică cu doctoratul care îl acredita, încă din 1971, expert în științe medicale și protagonist la atâtea congrese internaționale. Vorbind despre numitorul comun, trebuie să constat că Voineasa, în vremurile ei mai bune, era locul prielnic susținerii unor evenimente naționale și internaționale, oferind condiții speciale de organizare facilă. Acolo, prin 1996, va iniția- fiind acreditat Consilier internațional OMS (din 1991- în problemele de interes ale pediatriei și conceptualizarea drepturilor

copilului... pentru legiferarea internațională!): „Strategia pentru sănătatea copilului/ Declarația de la Voineasa" Tot pe acolo, înaintea smintirii scenei valorice și impurificarea cu interesele politice, în logica pompieristică a incompetenței, s-au organizat pentru multe domenii evenimente de mare utilitate publică cărora li s-au ignorant concluziile spre căderea în pustiire a celor făcute să dureze multe generații. Să amintim de celebrele simpozioane internaționale „Omul și Muntele", a celor legate de Comportarea infrastructurii hidrotehnice în exploatarea curentă etc. În ciuda vastei sale experiențe, a unei pregătiri exemplare și a unei dimensiuni culturale de largă cuprindere, lehamintea și/sau suficiența din jur, în vădită opoziție cu spiritul său proactiv, cu felul său militant, îmi mărturisea prin 1998 o anume dezamăgire pentru „lentoarea cu care ne mișcăm". Mă constatase un adept al integrării europene și mă încuraja în acțiunile mele! Poate că lui ar trebui să-I datorez imboldul pentru cartea de atitudine: „Strigăte din pustiu" (Ed. ALMAROM, Rm. Vâlcea, 1998) și seria de ...„ Spiritul Civic/stare de fapt și deziderat" vol. I-IV/1999, 2000, 2003, 2006). Apoi, după aderarea, din 2007, la Uniunea Europeană constatând acceptarea noastră nu prea sincronizată la ritmul, și la felul de-a muncii al celorlalți, voi continua să sper că arătând metehne, ne vom vindeca de multe netrebuite. Am perseverat cu „Moravuri și năravuri/românii și Europa" (Ed. Petrescu, Rm. Vâlcea, 2011). Voi fi constatat că eroii în lupta asta cu frontul deschis încă, se vor fi împuținat, majoritatea lor cu supărări. Aurel Constantin Zorlescu și el un polivalent remarcabil... uitat de cei cărora le-a deschis drumuri. George Țărnea a concluzionat, înainte de plecare... „Poemele supărate rău", Dumitru Lazăr (prof.Dr.) expediat din rostul Bibliotecii Județene, tocmai edificată în peisaj...

Acum, când pun punct acestei rememorări, mă gândesc că alt Dragoș Serafim, și o Diană, îți păstrează chipul, Dragoș Serafim!, mărturisindu-te viață, iar noi cei atinși de aripa spiritului tău îți recunoaștem puterea înrâuririi pentru care îți mulțumim. Înălțăm acum ruga Celui suprem, să-ți păstreze numele vederii oamenilor, în căutare de modele. Felicităm pe inițiatorii acestei rememorări, știind că *scripta manent*, cât încă lumea mai cunoaște alfabetul și mai are ghesul cu cititul, pentru cunoașterea celor necesare vieții pe cale!

STIMA DE SINE ŞI RESPECTUL PENTRU SENIORI

Lucia Cosmina Vlad

Respectul îl învăţăm de la părinţi, de la oamenii din jur, din cărţi, din practică... Deoarece îl exersăm zilnic, când ne manifestăm ca persoane atente la conduita noastră! Dar, fiind monedă cu două feţe, respectul şi consideraţia oferite altuia denotă stima, preţuirea şi iubirea de sine. Fiind respectuoşi, ne vom bucura de lucruri mari şi mici, având grijă să ne fie bine! Fiind respectuoşi, vom fi zâmbitori, amabili, paşnici şi fermecători! Fiind respectuoşi, vom avea o perfectă expresie de sine!

Nici chiar trecerea timpului nu va diminua stima şi respectul de sine. Ne vor ajuta pe tot parcursul vieţii, susţinându-ne o imagine de sine pozitivă! Apoi, ne va deschide inima spre cei în nevoie, respectând legile divine. Ne va face responsabili faţă de menirea noastră pe pământ: să slujim aproapelui, făcând fapte bune. Deoarece spune Iisus: «tot ce facem unora din aceştia mai mici, Lui îi facem!» Ne va susţine forţa interioară şi încrederea de sine, făcându-ne surzi la aprecierile negative ale altora. Vom merge pe drumul propriu cu credinţă în Hristosul dinlăuntrul nostru! Vom acţiona pentru a fi de folos altora, pentru a-i încuraja şi mângâia, mai ales pe cei ce nu au ajuns să se valorizeze îndeajuns...

Multe persoane cred că, dacă sunt singure, nu au nici un ţel, deoarece nu ştiu ce să facă cu timpul lor. Nu ştiu să fie fericiţi cu şi pentru ei înşişi. Este un concept total străin pentru ei şi de neimaginat. Aşa au făcut mereu, s-au sacrificat pentru profesie, pentru familie, pentru casă. Ar vrea să dedice timp şi eului lor, dar nu ştiu ce să facă. Nu au cultivat prietenia cu ei înşişi, precum nici mulţi alţii, şi acum, nu acceptă întâlnirea cu cineva, decât pentru bârfe sau discuţii despre boli.

Nu acesta este rostul prieteniei, ci a avea afinităţi comune şi a gusta clipe frumoase, când două suflete « tac împreună » sau « ascultă o muzică relaxantă » sau « deapănă amintiri plăcute». Orice, numai să se simtă fiinţe fericite.

Prin alte părţi, am observat: oamenii sunt mai amabili, salută şi necunoscuţi, zâmbesc, răspund cu infinită serviabilitate la o întrebare. Ai sentimentul de lume civilizată. Oamenii în vârstă sunt numiţi « veterani, seniori sau domni/doamne venerabili/e » cu multă bună cuviinţă. Ei se întâlnesc des în diferite localuri, citesc, joacă cărţi, activează în asociaţii şi fundaţii pentru că voluntariatul este un lucru binecunoscut. La noi, cei în vârstă sunt numiţi « bătrâni, moşi, babe şi încurcă-lume căci nu stau pe-acasă izolaţi... » Ca manieră de adresare se uzitează : « tanti bătrâna, mamaie, tataie, babeta, moşneagu» cuvinte care nu exprimă nici respect, nici bun simţ. Uneori, societatea noastră nu face decât să confirme oamenilor în vârstă că nu sunt agreaţi, fiind umiliţi în fel şi chip... Deloc întâmplător, imaginea oricărei doamne trecute de 70-80 de ani care se încăpăţânează să-şi păstreze un stil de bun-gust, trezeşte tot felul de ironii...

Să fie o problemă de educaţie, de religie sau de antropologie? S-ar putea spune că fiecare are un aport. Educaţia deoarece există familii unde, fie există respect pentru bunici, dar şi dispreţ la adresa vârstnicilor străini, fie nu există decât desconsiderare pentru cei ce au ajuns neputincioşi şi dependenţi de mila celor în putere. Religia, deoarece ortodoxia critică umanismul catolic, consideră că doar legătura verticală cu Dumnezeu contează, cea orizontală cu semenii mai puţin. De aceea, oricâte predici rosteşte preotul despre iubirea aproapelui în biserică, nu prind rădăcini, deoarece nu există exemple pozitive, evidente, clare de apropiere între credincioşi. Biserica nu pune în valoare această iubire pentru oameni, ci afişează o totală indiferenţă când oamenii sunt distanţi, chiar conflictuali unii faţă de alţii. Dar, să nu judecăm...

Antropologic, bătrânii făceau parte din sfatul celor înţelepţi. De asemenea, se spunea « cine nu are un bătrân, să-şi cumpere » pentru că el era sfătuitorul cel cumpătat şi inteligent al familiei. Astăzi, bătrânii sunt cei îngăduiţi, îngrijiţi de copiii lor sau sunt conduşi, dominaţi şi dojeniţi, dacă nu chiar sunt complet uitaţi, neglijaţi, ignoraţi. Spiritul vremurilor este altul! Deseori, constatăm că, nu iubirea îi ţine împreună, bătrâni şi tineri într-o familie, ci nevoia sau datoria. Nu bucuria de a fi împreună mai multe generaţii, comunicând şi preluând tradiţiile familiei, ci nevoia de a fi ajutaţi la îngrijirea nepoţilor sau teama de a nu fi acuzaţi de rude, că nu au făcut ceea ce se cuvine faţă de părinţi.

În realitate, un senior este persoana care respectă angajamentul de dragoste încheiat cu Viaţa. Un Senior este un Tânăr care a avut norocul să adune ani mulţi în desaga existenţei sale şi să se bucure de longevitate. Un Senior a trecut cu demnitate şi dârzenie prin timp, adunând emoţii şi fapte de care să fie mândru, căci a dat vieţii sale sens. Un Senior este demn de respectul oamenilor, nu doar pentru părul alb, ci pentru experienţa acumulată, deoarece oricând poate da un sfat bun, demn de urmat. Un Senior poate fi un model pentru tinerii dornici să înveţe cum să învingă Răul şi să cultive Binele, mereu având o viziune justă, pozitivă, spirituală asupra vieţii.

« Povestea spune că un tânăr porni în lume să-şi facă un rost. Deodată îi apăru în faţă o tânără atrăgătoare şi singură.

- Încotro, fată frumoasă ?

- Iată, caut casa unui bătrân unde să fiu primită?

- Bătrân? De ce nu, un tânăr chipeş ca mine?

- Eu sunt Înţelepciunea, locuiesc în mintea omului şi născocesc cele mai chibzuite planuri.

- Şi eu pot să-mi îndeplinesc conştiincios îndatoririle şi să fiu cumpătat.

- Dar experienţa de viaţă o capeţi în timp şi gândind corect, cum îmi spui, cu siguranţă că te voi regăsi la vârsta potrivită.

- Apăi, aşa să fie!

Aşadar, stima de sine este importantă, iar lipsa ei are consecinţe multiple. Este uşor de observat în comportamentul oamenilor. Cei blânzi şi paşnici au cucerit pentru fiinţa lor această minunată stimă de sine, încât să o susţină şi pe a celorlalţi. Cei impulsivi, nervoşi şi aroganţi nu au reuşit să se placă şi să se iubească încât să reverse şi asupra altora aceste raze luminoase... Deoarece, stima de sine atrage respectul de sine, iar acesta încrederea de sine şi celelalte: conştienţa de sine, iubirea de sine, siguranţa de sine, preţuirea de sine, valoarea de sine, toate se intercondiţionează şi susţin edificiul personalităţii noastre. A. Maslow le-a introdus în triunghiul nevoilor noastre intime, deoarece noi suntem mereu doritori să comunicăm şi cu noi înşine şi cu cei din jur. Punctul culminant la care tinde fiecare om este afirmarea de sine! Reuşind, noi dovedim tărie şi armonie interioară, precum şi trăsături frumoase de caracter! Ne ridicăm astfel, la nivel înalt de conştiinţă, ne ancorăm în realitatea Binelui, ne umplem inima de iubire şi sufletul de pace. Sfatul înţeleptului : « Oamenii veseli trăiesc frumos şi mult. Deci : Să fim veseli! » Sfatul meu: « să fim buni, cum ne vrea Domnul, cu noi înşine, dar şi cu semenii noştri!

MIRCEA PERPELEA: „VULPEA LA STRUGURI - ESEURI POLITICE - OPINII DE ACUM UN SFERT DE VEAC”

Petre CICHIRDAN

Apărută în Editura *Antim Ivireanu*, Râmnicu Vâlcea, 2021, cartea scrisă de Mircea Perpelea este o selecție din articolele publicate de domnia sa, cum arată și titlul, în presa vremii acum un sfert de veac. Cu alte cuvinte este o carte de publicistică a lui Mircea Perpelea și, așa cum scrie și Miron Manega pe coperta patru, acesta este „un autor despre care știam că este profesor universitar, diplomat și consilier la Banca Națională. Ideea de a-și aduna într-un volum *bombănelile* jurnalistice de acum un sfert de veac ni-l relevă ca un spirit incisiv, un polemist coroziv și un fin cunoscător al ascunzișurilor limbii române, ceea ce nu prea caracterizează jurnalismul contemporan...” Cartea a apărut în editura condusă de scriitorul Ioan Barbu și îl are pe Emil Pădurețu realizator de copertă și prepress, culegerea textului aparținând autorului; să mai adăugăm că Alexandra Barbu este autoarea ilustrației de pe coperta I care, trebuie să recunoaștem, este foarte bine - artistic - realizată. Am primit cartea de la autor în 08 iulie 2022 și mi-am *aruncat* ochii peste câteva pagini și în foarte scurt timp am citit-o; și, astăzi, 03 sept. 2022, iată, scriu despre ea. ...Din start trebuie să spun că Mircea Perpelea îmi este foarte apropiat, mă rog, mi-a fost, încă din anul 1986, cînd o echipă de la București condusă de Ioan Iacob de la Radio București a venit la mine acasă, și la fabrică, să cunoască realizarile de excepție privind proiectarea tehnologică asistată de calculator....Echipa era trimisă de Mircea Perpelea omul nr 2 (cerem scuze dacă greșim) în UTC-ul Județean. ...Desigur era o recunoaștere pe care numai un om inteligent și nepartinic putea să o facă... Apoi mi-a înlesnit să particip la Maratonul tehnico-științific pe țară organizat de CCPCR - UTC la c are am fost laureat, dar, și mai și, am participat la Sesiunea Științifică de Informatică aplicată de la Cluj Napoca 1986, unde am luat locul II cu lucrarea fizic realizată COMPUTER SCULTURE pe care am prezentat-o în plen și pe secțiuni...Locul I fusese câștigat de Institutul de Tehnică de Calcul din Timișoara! Până în anul 1996 nu știam de Mircea Perpelea, nu-l văzusem la față (ce v-am povestit mai sus credeam că este de la sine - e drept că câștigasem cateva premii zonale), dar la o întâlnire la Filarmonică mi-a transmis urări de bine de la Ioan Iacob (Radio București) Apoi, din anul 2003 până în 2004, când a fost închis, am publicat în săptămânalul *Publicitatea 1* un ziar foarte bun fondat în anul 1998 (acum am aflat) în care a publicat și Mircea Perpelea (atunci se chema *Publicitatea vâlceană*)... Aflăm acest lucru chiar din primul articol din această carte, intitulat *Prolog*: „Publicația care funcționa atunci, bazată pe mesaje economico-sociale și publicitare (cu foarte puține păreri politice) și care m-a găzduit de-a lungul anului 1998 a fost *Publicitatea vâlceană*”. Ce vreau să spun prin toate acestea, că autorul de față, potentat și el, extrem de titrat, se deosebește total de potentații (nemeritat) celor 32 de ani câți au trecut de la Revoluția din 1989 și până astăzi, și că este un jurnalist cu foarte mult bun simț, profesionalism, măcinat, după cum am constatat și din lectura cărții, de problemele - situațiile care nu concordă cu realitatea...Cum spune și Ioan Barbu în excelenta-i prefață, „Democrația în ...corzi” ...*„Nimeni nu este mai presus de lege*! - este dictonul constituțional ce se desprinde din eseurile lui Mircea Perpelea. În văzul lumii, autorul atacă hoția care a proliferat an de an, ducând la inegalități sociale și sărăcie, realități vizibile ale destabilizării democrației.”

Cartea am găsit-o pe masă la întâlnirea ziariștilor profesioniști de la Căciulata din data de 8 iulie 2022, întâlnirea ziariștilor profesioniști din vechea Țară Românească cu membri din conducerea UZPR... Am gândit atunci ca și acum: frumos gest! m-a atras coperta și am cerut permisiunea autorului de a lua un exemplar cu mine acasă. Vă dați seama, cred că ați înțeles asta din ce am scris mai sus, cât am jubilat când am citit-o și am constatat etâtea și atâtea coincidențe de idei, realități întâmplate în viața noastră... Și din nou, cum remarcă și se-ntreabă și marele jurnalist, și scriitor, Ioan Barbu în prefață: „Va avea contestatari cartea lui Mircea Perpelea *Vulpea la struguri*? Sunt convins, unii îl vor ataca. Cei mulți, însă, vor citi cartea și o vor așeza la loc de cinste în bibliotecă.”

Încercăm să prezentăm cartea prin simpla enumerare a capitolelor și adnotările pe care ni le-au sugerat. În cel intitulat „Prezicătorul Brucan”, normal, autorul pune în discuție prezicerea lui Silviu Brucan care circula imediat după revoluție *că pentru a deprinde democrația, românii vor avea nevoie de 20 de ani*... Intervenim direct în profeție!...Este în România, după 2010, democrația pe care și-au dorit-o românii în 1990? Nu, nu este și ce trăiesc românii acum este cea mai rușinoasă perioadă a lor!...Nu are importanță cine a provocat-o, dar se știe că în afară de libertatea de-a ieși peste graniță românii nu au câștigat nimic, poate, doar, că poți scrie la ziar ce vrei!...Era asta cea mai importantă libertate? Și ce se întâmplă cu cei care mor din cauza calomniei și injustiției afișată în ziar? De ce ziarul este la mâna banului iar muzica, teatrul, dansul sunt încătușate în mâna uniunilor de creație (excluzând presa liberă care a fost desființată în comunism...)?... și nu sunt în puterea banului (sunt subvenționate de stat)! Cititorii de astăzi știu că aceia, precum oracolul din Dămăroaia au fost nu proști, ci criminali!... fiindcă au schimbat cursul normal al României imprimându-i un curs fals...Auzi, capitalism după socialism! În martie 1990 noi am scris în ziarul *7 Zile* articolul *Impas OPM*...nici nu ne trecea prin cap, atunci, că vom ajunge în țara cu cea mai puternică și de calitate industrie alimentară (recte ușoară) să omorîm găinile din curte, și porcii, și, mai nou, să ne gândim cum să-i omorâm pe cei peste 65 de ani!... În articolul „Dreptul de a... chiți” M. Perpelea parcă a intuit ce am scris până acum și ne zugrăvește și el mizeria care a cuprins România după 1990, spunem noi, mai ales după anul 2000. Citâm: „Vara lumea se gândește de obicei la concedii, dacă are bani suficient ori, în cel mai sigur caz, se gândește să meargă la țară, să mai culeagă o roșie, un ardei, un coș din grădina sau din bucata de livadă moștenite de la părinți, care, de bine de rău, îi mai ajută să depășească momentele grele de trai.” Sugestiv, nu? Așa era, era încă bine, dar vedeți cum Silviu Brucan și ai lui au avut nevoie de liniște timp de 20 de ani? Să nu sară românii la gâtul lor, așa că au zis, că după 20 de ani le va fi bine! După ce în 1994 au liberalizat prețurile la materiile prime și la manoperă nu!!... condamnând poporul român la sărăcie, ca să intre capitalul străin!!...prima mare prostie. Și, a doua prostie a fost schimbarea legii pensiilor (în 2003) și recalcularea lor în 2005. Și astăzi România suferă din cauza acestei a doua prostii, binențeles, cuplată cu desființarea armatei, independența la salarii și pensii a Justiției! și aplicarea buimacă a hotărârilor mai marilor lumii după 2012!...Desigur, ne oprim aici, citiți această carte, o bijuterie editorială a literaturii beletristice, și, care, nu înțelegem de ce, nu a fost premiată de UZPR la capitolul carte de publicistică pe 2021...Notele noastre referitoare la cele 130 de pagini, însemnate la lectura cărții, depășesc spațiul de 16 pagini ale ziarului nostru. Ele nu sunt note critice la conținutul cărții lui Mircea Perpelea, ci idei referitoare la realitatea care ne înconjoară și care rezultă din lectura nemaipomenitului acest volum...

Constantin Zărnescu este autorul acestei propuneri de monument.

„Noi trebuie să vorbim întotdeauna despre cele două trăsături fundamentale ale românilor din acest spațiu: latinitatea și statalitatea! păstrarea statului!” (Răzvan Theodorescu, Cultura vâlceană nr 143, pag. 6, „MIRCEA CEL BĂTRÂN-600 DE ANI DE LA MUTAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU, 1418-2018”)

Lupoaica Capitolină amplasată în intersecția de la fostul pod al lui Hozoc. Compoziție foto P. Cichirdan

INVENTATORI GENIALI, ȘCOLIȚI ÎN ROMÂNIA

”Nimic nu este imposibil în lume, trebuie doar să descoperi mijloacele prin care poate fi realizat” (Hermann Oberth)

Tanța TĂNĂSESCU

Unul dintre părinții fondatori ai rachetelor balistice și ai astronauticii mondiale, Hermann Oberth (25 iunie 1894, Sibiu–28 decembrie 1989, Nuremberg), este fiu al meleagurilor românești. Iată cum a început pasiunea sa pentru spațiul cosmic: Născut la Sibiu, unde tatăl său era chirurg, a primit un telescop de ziua sa, aceasta fiind un moment ce i-a schimbat destinul. Luna este cea care îl fascinează cu prezența ei, care conduce și inspiră omenirea. Începând cu 1904, Hermann Oberth a urmat liceul umanist din Sighișoara (Schäßburg). Citind romanele lui Jules Verne, „De la pământ la lună” și „Călătorie în jurul lunii”, tânărul Hermann Oberth a pus sub semnul întrebării ipotezele pe care JulesVerne și-a bazat aventurile fictive. În anul 1912, a devenit student la medicină la *Universitatea din München*, participând apoi ca medic militar la Primul Război Mondial. Revine ulterior ca profesor de liceu la Mediaş. De altfel, în acest oraș din Transilvania funcționează în prezent Muzeul/Casa memorială „Hermann Oberth”. După război, dorește să aprofundeze studiile universitare, urmând fizica la *Universitatea Tehnică din Cluj*, apoi fizica și matematica la München și astronomia la *Universitatea din Göttingen*. Ca o consecință a arhisuficienței mai marilor științei, lucrarea sa de doctorat despre folosirea și perfecționarea rachetelor a fost respinsă, fiind considerată utopică (1922). În anul următor, acesta publică lucrarea sa fundamentală, *„Racheta în spaţiul interplanetar”*, urmată în anul 1929 de cartea „Moduri de a călători în spaţiu”, principala lucrare a lui Oberth, care a intrat în literatura de specialitate drept „Biblia astronauticii științifice”. Devenise deja un specialist de primă mână. Între 1928 şi 1929 a lucrat la Berlin în calitate de consultant științific la primul film din istorie, cu acțiunea care se desfășoară în spațiu: „Femeile de pe Lună” („Frau im Mond”). Filmul a fost produs de *UFA-Film Co.*, în regia lui Fritz Lang, creație cinematografică ce a avut un succes enorm în popularizarea noii științe a rachetelor. Deși pare anecdotic, invenția epocală a lui Oberth a fost generată de rațiuni publicitare. Mai marii studioului UFA din Neubabelsberg i-au oferit lui Hermann Oberth posibilitatea de a construi o rachetă în dimensiuni reduse, dar reală, pe care să o lanseze înainte de premieră, pentru a ajuta la promovarea filmului. În acest sens, Hermann Oberth s-a pus pe treabă, mai întâi testând și dezvoltând un mic motor de rachetă, bazat pe combustibil lichid, care va rămâne în istoria zborurilor cosmice sub numele de „duză conică” (Kegeldüse). A fost ajutat de studenții Wernher von Braun și Rolf Engel; Racheta UFA, având doi metri înălțime, și care trebuia să se ridice la înălțimea de 40 km, invenția lui Oberth, urma să fie lansată înainte de premiera filmului. Din păcate, aceasta nu a fost terminată la timp din motive de timp și bani. Un alt episod din biografia lui Hermann Oberth, merită a fi amintit. Primul său asistent a fost un anume Alexander B. Scherschevski. Abia după 1990, când istoricii au avut acces în arhivele serviciilor secrete rusești, care pot fi acum studiate la *Academia Rusă de Științe*, s-a aflat că savantul originar din România era spionat de acest Scherschevski care, din noiembrie 1929 până în iulie 1931, a scris un total de *32* de rapoarte, trimise serviciului secret militar al Armatei Roșii, prin intermediul Ambasadei Sovietice din Berlin. La Moscova și Leningrad, unde deja existau primele institute de cercetare pentru tehnologia rachetelor, savanții ruși erau bine informați despre activitatea lui Oberth la Berlin.

Tanța Tănăsescu

Mai târziu, la construirea primei rachete de mari dimensiuni din lume, numită A4, dar cunoscută astăzi mai degrabă sub numele V2, s-au folosit 95 dintre invenţiile şi recomandările sale.

Hermann Orbeth

În anul 1938, Hermann Oberth a părăsit Sibiul, predând materii la *Colegiul Tehnic* din Viena, apoi la *Colegiul Tehnic* din Dresda, ajungând în final la Peenemünde, bază militară de cercetări a armatei germane. Aici a primit numele de cod „*Fritz Hann*” fiind înrolat în serviciu la *Institutul de Cercetare al Armatei Peenemünde*, în septembrie 1941.

În plin război, s-a amenajat la Felixdorf, în Austria de Jos (1940), un poligon de testare a rachetelor – *Raketenversuchsplatz* - concepute de transilvăneanul Hermann Oberth. Felixdorf este un oraș-târg din districtul Wiener Neustadt-Land din Austria Inferioară, cu 4349 de locuitori (la 1 ianuarie 2019),aflat la aproximativ 10 km nord de Wiener Neustadt. În 1940, la propunerea lui Hermann Oberth, a fost construit un loc de testare a rachetelor în *Felixdorf,* pe baza unui proiect în colaborare cu *Universitatea Tehnică TUV* din Viena.

Prima rachetă de mare capacitate, „A4”, a fost dezvoltată la Peenemünde, sub conducerea fostului său student, Wernher von Braun, care era acum șeful Institutului de Cercetare al Armatei. În 1943, aceste rachete au fost primele rachete din lume, cu rază lungă de acțiune , care au atins de patru ori viteza sunetului și mai târziu au devenit notorii ca „*V-2*”. În decembrie 1943, Oberth a fost repartizat la *Westfälisch-Anhaltinische Sprengstoff* AG (WASAG) din Reinsdorf, lângă Wittenberg, pentru a dezvolta racheta radiocontrolată, cu combustibil solid, destinate apărării antiaeriane, pe care o concepuse. Până la sfârșitul războiului, va dezvolta rachete bazate pe combustibil solid, pentru apărare aeriană, la complexul WASAG.

În aprilie 1945, cu puțin timp înainte de sosirea Armatei Roșii, a părăsit Reinsdorf și a ajuns la Moosburg în Bavaria, unde a fost arestat de americani. După o scurtă internare, a putut să se întoarcă la familia sa din Feucht, lângă Nürnberg.

În 1947 a elaborat proiectul unei rachete cu 3 trepte, pentru explorarea cosmosului. În 1948 lucra în calitate de consultant independent şi scriitor în Elveţia. În 1950 a încheiat în Italia munca pe care o începuse la WASAG. În 1953, s-a întors la Feucht pentru a ajuta la publicarea cărţii sale „Omul în spațiu”, în care descria ideile proprii, legate de un *reflector spaţial, o staţie spațială, o navă spațială electrică şi costume de cosmonaut*.

Între timp, elevul său, Wernher von Braun, fondase un institut pentru explorare spaţială în Statele Unite ale Americii, la Huntsville, Alabama, unde i s-a alăturat și Hermann Oberth. Wernher von Braun a fost adus în Statele Unite, împreună cu o bună parte a echipei sale științifice de la Peenemünde, printr-o operație secretă, numită *Operațiunea Paperclip*. A devenit cetățean al Statelor Unite, lucrând la programul militar american ICBM (*Intercontinental ballistic missiles* “rachete balistice intercontinentale”), apoi la NASA, ca director al *Centrului Marshall pentru Zboruri Spațiale* (*Marshall Space Flight Center*) și ca șef al proiectului rachetei *Saturn V*, care a permis Statelor Unite să lanseze în spațiu nave din seria programului spațial *Apollo*, care a culminat cu aselenizarea astronauților în misiunile spațiale *Apollo 11, Apollo 12, Apollo 14, Apollo 15, Apollo 16* și *Apollo* 17. Aici a fost implicat într-un proiect de dezvoltare a tehnologiei spaţiale în următorii zece ani. În 1960, Hermann Oberth a lucrat la *Convair,* în calitate de consultant tehnic, pentru proiectul dezvoltării rachetelor *Atlas* în Statele Unite. Criza petrolului din 1977 l-a determinat să se concentreze asupra surselor alternative de energie, aceasta ducând la experimentarea și dezvoltarea unei centrale eoliene. Principalele sale activităţi, după ce s-a retras, au fost însă legate de filosofie. După moartea lui, s-a deschis la Feucht „Muzeul Spaţial Hermann Oberth”, unde cercetările sale şi rezultatele lor sunt disponibile publicului. *Societatea Hermann Oberth* aduce laolaltă oameni de ştiinţă, cercetători şi astronauţi din toată lumea pentru a-i continua opera. A fost ales membru post-mortem al Academiei Române (1991).

RECUNOȘTINȚĂ ROMÂNEASCĂ

Hermann Oberth a vizitat România în anii 1972 și 1974, la invitația Academiei Române. Cu această ocazie i-a fost decernat Ordinul Meritul Științific – clasa I. A primit, de asemenea, titlul de doctor honoris causa al Universității din Cluj.

„Căile navigației spațiale“, lucrarea sa fundamentală, a văzut lumina tiparului și în limba română, însoțită de biografia acestuia.

De asemenea, la București, la Muzeul Tehnic „Prof. ing. Dimitrie Leonida“, s-a inaugurat o sală muzeală de astronautică (1976), la loc de cinste aflându-se și personalitatea acestui mare inventator și pionier al astronauticii mondiale, cel care, în anul 1935, a lansat la Mediaș, o rachetă cu combustibil lichid, pentru prima oară în lume.

Un muzeu și un liceu din România, o stradă, îi poartă cu mândrie numele.

HALUCINANTA (H)APOCA... LIPSĂ)

Puiu RĂDUCAN

Trăim momente pe care nu suntem în stare să le explicăm. Este incredibil. Alegem niște oameni cărora le dăm banii să ni-i gospodărească, ei ne fac franjuri cu legi de-ale lor, împotriva noastră. Își dau legi pe care nu le respectă, noi însă plătim și dacă nu le încălcăm. Supuși orbește unui Vest, adevărat că l-am dorit, că de-aia am cotit-o spre ei, spre acest Mecca, iubiții aleși ne-au pus rău cu vecinii. Nu suntem bine cu vreunul... Susținem o Ucrainã, un stat creat artificial prin mâna largă a fostului Gorbaciov (Vedeți harta României Mari din timpul regelui Ferdinand și observați că la Nord nu ne învecinăm cu vreo Ucrainã, iar Kiev-ul este leagănul civilizației ruse), un stat care nu respectă vreo regulă față de națiunile conlocuitoare. Aflați cum sunt tratați și acum românii din Bucovina de Nord, față de cum îi tratăm noi pe maghiari (să zicem), care numai necazuri ne fac.

Așadar, ne repezim orbește spre Vestul „sălbatic" care doar nenorociri ne aduce. Supușii noștri conducători, fără ceva coloană vertebrală, ne-au distrus totul ca să luăm pe-mprumut de toate, inclusiv bani ce nu-i vor putea returna nici nepoții noștri, bani ca să plătească un aparat bugetar „gras" ca niciodată, plus cheltuielile cu specialii lor.

Până mai ieri ne purtau cu măști, ne separau între cei vaccinați (maxim 30 % din populație) și mulțimea fără de imbecila înțepătură plătită cu bani grei) și cei nevaccinați, ne pedepseau că nu respectăm distanțele sociale. Pentru asta, odioșii au adunat toate bolile-ntruna, inclusiv accidentele de circulație ori morțile subite și le declarau c-ar fi de... Covid. Ne-au mințit, ne-au chinuit, ne-au umilit și... referitor la distanțele sociale de ieri, acum ne-nvață să facem dușuri în doi. La ce condiții ne oferă prin creșterea absurdă a prețurilor, dacă am face duș în trei, patru sau mai mulți, ne-ar da voie?

De „teritoriile furate, mult necesarii aleși", nu zic nimic. Plâng românii din Bucovina de Nord, din Basarabia, din Bugeak și din Cadrilater, ei... scumpesc până la crimă prețurile și ne pedepsesc așa cum niciun dușman extern n-a făcut-o vreodată.

Pentru că un râgâit sau pârțăit de vacă, oaie, capră ori bibilică poluează mai mult decât unul de lăcustă sau vierme, ne-au creet boala vacii nebune și ne interzic să mai creștem vaci, dar cum au grijă de noi, ne recomandă să mâncăm științific lăcuste și viermi.

Deoarece cocoșul este obraznic și-i trezește pe asistații sociali, pe șomeri, dar și pe grandomanii lor speciali, au inventat gripa aviară. Ați auzit vreo lăcustă ori vreun vierme cântând să te scoale din somn? De-aia trebuie iubite și mâncate, ne recomandă cei care ne conduc...

Viermele, gândacul, lăcusta... nu poluează cât un guițat de porc căruia trebuie să-i mai dai și mâncare, drept pentru care cei care au grijă de noi au muncit și au descoperit, spre protecția noastră, pesta porcină.

Cum nu este de glumit cu acest Vest, să-i zicem obraznic, care s-a pus pe capul nostru ca un blestem greu și la ce conducători tot alegem, mirare nu există...

Deja îi suntem ceva mai mult decât cobai, spre imbecilizarea speciei românești și trecerea spre alt prag, al idiotizării generale.

TABLETA INGINERULUI PROGRAMATOR

ÎN CE APE NE SCĂLDĂM ASTĂZI

Leontina RUS

Deunăzi, aranjând materialele care urmau să ocupe unul din ziarele noastre (de, câteodată trebuind să mai facem și pe secretarul de redacție) ochii ne-au parcurs următorul dialog (urmând ca el să fie prelucrat pe larg, recompus) dintre directorul de facto al ziarului și al Editurii Intol Press, și poetul din Potlogi, neobositul comentator de presă liber profesionist, Marian Ilie, care zilnic umple cu zeci de informații semnate (!) ecranul calculatorului nostru de redacție (prin Internet).

Am găsit interesante aceste mesaje dintre cei doi, lucru pe care doresc să îl dezvălui și dumneavoastră pe această pagină care de regulă aparține rubricii INVENTICA, cam de vreo patrusprezece ani (la Cultura vâlceană)!...la fel ca și rubrica *Itinerar cultural* care a aparținut întregii redacții, în ziar, apărând fără semnătură...până în 2014, când Primăria nu ne-a mai sprijinit financiar, și, deci, efortul nostru considerabil (de a oferi un mare volum de informații) nemaifiind susținut!...am anulat această rubrică. Remenționăm că aceluiași raționament am încetat (nu total) de a mai scrie recenzii la spectacolele Filarmonicii și Teatrelor Ariel și Anton Pann, subvenționate! ele, însă, nesusținând măcar prin câteva abonamente (deși întreg personalul trebuia să aibă abonament) presa noastră de reală cultură regională...

Iată conținutul dialogului de care v-am vorbit...

M. Ilie: Niște păpuși - humanoizi de mucava îmbrăcați în straie impozante, care să mascheze sforile și să ia ochii privitorilor - cu niște din ăștia se conduc destinele omenirii. A te lasa subjugat lor înseamnă să devii tu însuți o astfel de papușă sau păpușică... (din Mariana Diana Popescu: „Tot ce-i românesc nu piere!")

Director Intol Press: Românii nu s-au deșteptat cum zice imnul, ci sunt tot mai adormiți...din păcate.

(...)

M. Ilie: Adevăr adevarat se grăiește aici! În plus, se fac și promisiuni chiar adevărate, mai precis, care vor fi și respectate - cu o condiție: ca toți cei din jurul lui G. S. să nu le uite ei primii!... Pentru că la români obiceiul e vechi- să uite de unde au plecat... (https://r3media.ro/video-acuzatii-grave-ale-lui-george-simion...)

Director Intol Press: O nouă teorie în matematică bântuie de 50 de ani America și aparține unui român oltean din Pielești... Punctul nu există, ci numai circumferința, cercul, raportat(ă) la el!

(...)

M. Ilie: Adevarata BigPhrma este Mama Natura, Grădina Domnului! N-a resetat niciodată Lumea, dar a făcut ca rasa umană să se perpetueze și să-și adauge noi și noi valori. (CE ESTE CIMBRUL? DE CE LUMEA ascunde asta?... wiki 20 01 22)

Director Intol Press: Natura este singurul lucru adevărat pe Pământ, și credință în afara Naturii nu poate să existe, nu mai spunem și altceva. În acest sens Cuiul de Tudor Arghezi este cea mai teribilă poezie a lumii...

(...)

M. Ilie: O interesantă postare a lui Robert Buga pe saitul „Alternativa la prostie" al Alianței Pentru Patrie. Ca în mai toate cazurile, autorul evită să menționeze, sau poate că nu sesizeză deosebirea dintre comunismul din faza inițială (marxistă) și cea actuală (neomarxistă), faptul că în faza actuală se pune accent pe eradicrea acelor factori care în prima fază au blocat atingerea scopului suprem, respectiv familia, cultura și valorile tradiționale (între care naționalismul). Dacă inițial s-a urmărit doar o revopsire a acestora, în faza actuala se urmarește darâmarea lor și înlocuirea cu alterntive care să favorizeze atingerea scopului; familia LGBT, cultura anulării (*cancel culture*), multiculturalism etc. Diferența este cel mai simplu de sesizat prin compararea comunismului actual din China (unde familia, cultura și valorile traditionale sunt catalizatori ai evoluției social-economice) cu comunismul neomarxist promovat de globaliști,- deosebire la care eu am mai facut referiri... (Teoretizarea...wiki 19 01 22)

Director Intol Press: Găina, porcul și omul, totuna...Asta vor tăntălăii. Comunismul religios este viitorul, și, mai frumos, acela (comunismul) care cântă după cvartetul Fabrica, Familia, Strada și Dumnezeu!... Dumnezeul unic, din om! Referitor la un război în fața căruia ne-am afla, nu cred că Rusia va ocupa Ucraina și nici că va ataca un stat din NATO...Inconștienții de la TV de știri sunt plătiți să facă *tam tam*...să sperie lumea...să se întâmple ceea ce nu s-a întâmplat cu pandemia!

(...)

Cele două caricaturi le-am găsit pozate lângă ultima remarcă a directorului Intol Press...(găina, porcul și omul)

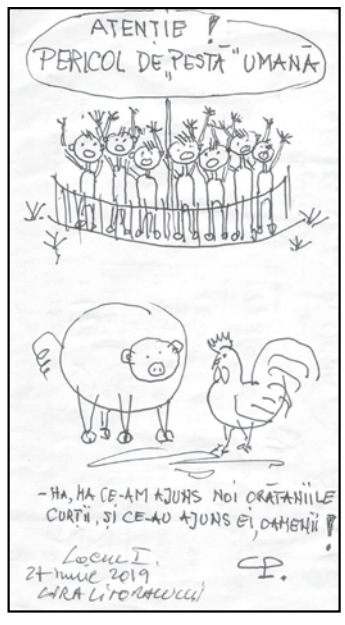

SFÂNTUL MARE MUCENIC PROCOPIE - PATRONUL PRIMULUI SCHIT BISTRIȚEAN

(III)

Arhim. Veniamin MICLE

Mucenicul lui Hristos, stând în temniţă, au venit la dânsul douăsprezece femei de neam bun şi au grăit printre ferestre cu sfântul: „Noi suntem roabe ale lui Hristos”. De acest lucru fiind vestit ighemonul, îndată a poruncit să le bage şi pe ele în temniţă. Deci, intrând cu bucurie, au zis: „Primeşte-ne pe noi, Doamne, în cereasca Ta cămară!”. Apoi, intrând înăuntru s-au închinat Sfântului Procopie, au învăţat de la dânsul sfânta credinţă, dumnezeiasca dragoste către Hristos şi rugăciunea cea fierbinte către Dumnezeu. După puţin timp, guvernatorul, şezând la obişnuita sa judecată înaintea poporului, a poruncit ca pe acele cinstite femei, scoţându-le din temniţă, să le aducă înaintea sa la judecată. Teodosia, maica Sfântului Procopie, auzind despre acele sfinte femei, a mers la privelişte ca să le vadă nevoinţa lor

Deci, fiind puse înaintea judecăţii, guvernatorul le-a zis: „Oare veţi asculta, să aduceţi jertfe zeilor, ca să vă învredniciţi de cinstea voastră? Sau petrecând în împotrivire voiţi să pieriţi rău prin a voastră alegere?”. Sfintele femei au răspuns: „Cinstea ta să-ţi fie spre pierzarea ta! Noi suntem roabele lui Hristos, Cel răstignit, Care ne-a scos pe noi din pierzare. Acela este cinstea şi slava noastră!”. Ighemonul, mâniindu-se, a poruncit ca pe fiecare întinzându-le la pământ, să le bată fără milă cu toiege. Apoi, dezbrăcându-le, le-a spânzurat la muncire, poruncind să le ardă cu foc coastele lor. Dar ele se rugau lui Hristos Dumnezeu, chemându-L în ajutor, guvernatorul a mai poruncit să le taie pieptul, zicând: „Oare vă va ajuta Cel răstignit spre Care nădăjduiţi?”. Ele au răspuns: „Acum ne-a ajutat nouă, precum vezi, guvernator câinos şi urător de oameni, pentru că noi, fiind femei, te biruim pe tine, bărbat şi stăpânitor fiind, neîngrijindu-ne de muncile cele puse de tine asupra noastră!”.

Guvernatorul, mâniindu-se şi mai mult, a poruncit să ardă un fier în foc şi să-l pună sub subţiorile lor, zicându-le: „Simţiţi oare arderea focului sau nu?”. Sfintele femei au răspuns: „Tu vei cunoaşte durerea din arderea focului, când vei fi aruncat în focul cel nestins din iad; iar Domnul nostru, pe Care tu nu-L vezi, ca şi orbii care nu văd soarele, ne stă de faţă aici, ajutându-ne!”. Astfel, pătimind sfintele femei, Teodosia, maica Sfântului Procopie, stând în popor şi privind la răbdarea cea bărbătească a acelor femei, plângea cu amar. Deci, răsărind în inima ei lumina cunoştinţei adevărului, s-a umplut de râvnă şi, venind înaintea guvernatorului, a strigat, zicând: „Şi eu sunt roaba Celui răstignit, Hristos Dumnezeu”. Dar această luminare a ei s-a făcut cu rugăciunile sfântului ei fiu, Marele Mucenic Procopie, care se ruga totdeauna pentru întoarcerea ei către Dumnezeu.

Guvernatorul şi toţi cei ce erau cu el, văzând şi auzind pe Teodosia, femeia cea de neam bun, maica Sfântului Procopie, mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală, s-au mirat foarte tare cum s-a schimbat deodată, trecând cu vederea cinstea şi bunul său neam, bogăţia şi slava, netemându-se de muncile cele văzute, guvernatorul a zis către dânsa: „Doamnă Teodosia, cine te-a înşelat să vii în această rătăcire, ca să-ţi laşi zeii cei pământeşti şi să grăieşti unele ca acestea?”. Ea a răspuns: „Acum nu sunt în înşelăciune şi în rătăcire, ci mai înainte rătăceam, înşelându-mă de diavoli. Atunci eram înşelată, că în locul Dumnezeului Celui adevărat, Care a făcut cerul şi pământul, mă închinam urâţilor idoli, făcuţi de mâini omeneşti”.

Guvernatorul, arătând cu degetul spre femeile cele ce se chinuiau, a zis către Teodosia: „Aceste femei înşelătoare, precum văd, te-au amăgit şi pe tine”. Ea a răspuns: „Nu ele m-au amăgit, ci m-au învăţat a cunoaşte adevărul prin chipul pătimirii lor. Căci cum le-ar fi fost lor cu putinţă să fie îmbărbătate într-atâtea munci, dacă Cel ce le întăreşte n-ar fi fost Dumnezeu adevărat? Deci, ele nu sunt înşelătoare, ci tu eşti înşelător, povăţuitor al întunericului şi al rătăcirii! Tu eşti cel care tragi pe oameni la pierzare!”. Guvernatorul a zis: „O, Teodosia, învaţă-te şi începe a-ţi cere iertare de la zei, iar noi ne vom ruga pentru tine, ca să ţi se ierte această greşeală a ta”. Dar ea a răspuns: „De la Cel răstignit, de la Hristos Dumnezeu cer iertare pentru nesocotinţa mea şi pentru lucrările cele rele care le-am făcut!”. Deci, ighemonul, mâniindu-se, a poruncit s-o pună în temniţă. Asemenea să închidă împreună cu dânsa şi pe acele sfinte femei muncite.

Teodosia, intrând în temniţă, a văzut pe fiul ei, Sfântul Procopie, şi s-a bucurat foarte tare, pentru că se înştiinţase prin Sfântul Duh de întoarcerea ei către Hristos. Deci, a zis către dânsa cu bucurie: „Doamnă şi maica mea, pentru ce ai venit aici şi pentru care pricină ai lăsat pe zeii tăi?”. Ea a zis către dânsul: „O, dulcele meu fiu, acum am cunoscut adevărul, pentru că, văzând pătimind pe aceste sfinte femei, gândeam în mine cum este cu putinţă acestor femei neputincioase, a suferi nişte munci atât de cumplite, de nu le-ar fi întărit Hristos, pentru Care pătimesc? De n-ar fi fost Hristos Dumnezeu atotputernic, apoi cum ar fi întărit pe cele ce pătimesc pentru El? Gândind eu acestea, inima mea s-a zdrobit de umilinţă şi o rază a răsărit în mintea mea. De atunci am cunoscut înşelăciunea deşerţilor zei şi am crezut că Unul este adevăratul Dumnezeu, pe Care tu şi sfintele femei şi ceilalţi mucenici îl mărturisiţi”.

Atunci Sfântul Procopie a zis către dânsa: „Fericită eşti, doamnă şi maica mea, că te-ai învrednicit de o lumină ca aceasta de la Dumnezeu şi ai venit în această închisoare pentru El!”. Fericita Teodosia slujea în temniţă sfintelor femei şi ştergea sângele lor cu pânze curate. Punea pe rănile lor plasturi tămăduitoare, pentru că era iscusită în meşteşugul doctoriei, iar Sfântul Procopie învăţa pe maică-sa sfânta credinţă şi, luând-o într-o noapte, a dus-o pe dânsa la episcopul Leontie şi a botezat-o în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi iarăşi s-a întors cu dânsa în temniţă bucurându-se şi slăvind pe Dumnezeu pentru luminarea ei.

După aceasta, sfintele femei au fost scoase din temniţă cu Teodosia şi au fost puse înainte la judecată. Iar guvernatorul a zis către dânsa: „O, femeie de neam bun, cunoaşte că te cruţ şi nu voiesc să aduc asupra ta necinstire şi munci. Deci, întoarce-te şi cheamă cu bună osârdie pe zei, ca să te învredniceşti de iertare, iar de la noi de cinste mai mare”. Sfânta a răspuns: „Nebunule şi nepriceputule! Oare nu te ruşinezi a numi zei pe idolii cei ciopliţi? Şi de este cu bunătate, când cineva după puterea sa se sârguieşte prin lucruri bune ca să fie asemenea lui Dumnezeu, apoi vouă cu totul se cade să fiţi asemenea zeilor voştri, idolilor, adică: orbi, surzi, muţi, neumblând, nici lucrând, precum sunt şi zeii voştri”.

Ea, zicând acestea, guvernatorul s-a mâniat şi a poruncit ca s-o lovească cu putere peste gură. Apoi, întinzând-o, a poruncit să o bată cu toiege, după aceea să-i strujească trupul cu unghii de fier. Celelalte sfinte femei, privind la pătimirea ei, se rugau lui Dumnezeu pentru dânsa ca s-o întărească şi cântau oarecare stihuri din psalmi, care le învăţaseră de la Sfântul Procopie, zicând: „Veniţi să ne bucurăm Domnului, să cântăm lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, căci El este scăparea noastră şi puterea, ajutor în necazurile care ne împresoară”. Ighemonul, auzind aceasta, a poruncit ca să sfărâme cu vergi de plumb fălcile acestei sfinte femei. Toate muceniţele acelea, împreună cu Sfânta Teodosia, au fost legate cu lanţuri de fier. Deci, guvernatorul a poruncit să le scoată afară din cetate şi să le dea la tăiere de sabie. Femeile s-au dus la moarte cu veselie şi cu bucurie, ca la un ospăţ de nuntă, şi acolo şi-au pus capetele pentru Hristos Dumnezeu, învrednicindu-se de cămara cerească.

După sfârşitul lor, Sfântul Procopie a fost dus iar la judecată. Ighemonul, răcnind ca un leu către mucenic, a zis cu mânie: „O, cap necurat, te-ai săturat oare de pierderea atâtor suflete?”. Sfântul a răspuns: „Nu le-am pierdut, ci le-am izbăvit din pierzare şi le-am adus de la moarte la viaţă”. Atunci, guvernatorul a poruncit să-l bată peste gură cu o vergea de fier şi să-i rupă faţa cu unghii de fier. Făcându-se aceasta, sângele i se vărsa de roşea pământul. Apoi, l-au bătut cu vergi de plumb peste grumazi, iar sfântul stătea în acele munci ca un stâlp neclintit. După aceasta a poruncit să arunce în temniţă pe mucenic, iar el s-a dus acasă foarte mâhnit, pentru că se ruşina şi se mânia că n-a putut să biruiască pe răbdătorul de chinuri al lui Hristos. Ighemonul, de supărare, n-a vorbit nici un cuvânt către nimeni în ziua aceea.

Deci, căzând în nişte friguri groaznice, s-a culcat pe pat şi a murit în noaptea aceea, dându-şi sufletul în mâinile diavolilor, cărora le slujea cu atâta osârdie. Dar cuvântul lui Dumnezeu creştea şi se înmulţea. în toate zilele mulţi bărbaţi şi femei primeau credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos, prin învăţătura Sfântului Procopie şi prin minunile ce se făceau de dânsul. Cât a stat el în temniţă mulţi oameni veneau la dânsul şi aduceau pe neputincioşii lor, pe care îi tămăduia cu darul lui Hristos şi izgonea dintr-înşii duhurile cele necurate şi astfel aducea pe cei necredincioşi la cunoştinţa lui Hristos Dumnezeu (Va urma).

SC Perfect ArgBuild SRL
• Construcții • Vânzări imobiliare
• Formare profesională
perfectargbuild@gmail.com

SC AS FORMARE SRL
• Furnizor de formare profesională
Râmnicu Vâlcea, str. Calea București, nr. 265G, județul Vâlcea,
as.formare@gmail.com

ASOCIAȚIA SOCIO-PROFESIONALĂ TSPR
• Furnizor de formare profesională
și servicii sociale
Telefon: 0744658748

NU CREDEM CE CITIM DAR, ÎNCĂ, NU NI S-A ȘTERS MEMORIA-CHIAR DACĂ AM FOST VACCINAȚI CU „ARN”-ul COVID 19!

Nu odată am scris, am povestit, că bunica mea care emigrase în 1965 din URSS, R.S.S Moldovenească, Republica Moldova, și venise în România, atunci, îmi alimenta fantezia că în lume urmau să vină zile negre și că în anul 2000 întreaga lume va fi „sub” împăratul Chitaiului, rasa galbenă urmând să invadeze lumea! Treaba era prezentată ca o mare tragedie, un fel de sfârșit al lumii...La noi venise la conducerea țării Nicolae Ceaușescu iar chinezii nu se suportau cu rușii...Bunica, Ana Cebotar, 75 de ani, emigrase, de fapt venise cu „vâzov” la fata ei- Paraschiva, dar nu s-a mai întors niciodată în fosta Basarabie-Ținutul Hotinului. În 1965 bunica, la vârsta ei înaintată și care a trăit numai în satul Hlina, de lângă Lipcani, nu vorbea limba rusă, deși putea să o facă, căci tatăl meu știa limba rusă făcând școala primară sub țarul Nicolae al II-lea. Ana Cebotar vorbea perfect românește. Mai trebuie știut ceva, chinezii, deși în conflict cu rușii, majoritatea urmau cursurile unor facultăți, aici, în țara noastră ca și foarte mulți tineri din lumea a treia... Întotdeauna, de aceea probabil, marea prietenă a României a fost ...China (armata rusă a plecat din România în 1959, Gh Gheorghiu Dej cedând serviciile secrete « Securitatea » rușilor)! Din ce am spus până acuma rezultă că țara noastră se situează în relații foarte bune și cu Rusia și cu China... Asta înseamnă că nu ne-au marcat premonițiile din anii ‘70. Din contră, din 1970 am lucrat foarte bine și cu URSS (Rusia) și cu Occidentul, am lucrat foarte bine și cu China (produsele din industria ușoară chinezeazcă având mare căutare). Față de ceea ce spune Tony Blair despre dominația occidentală, noi vrem să subliniem că China se pregătește de mult să domine lumea (vezi ce spunea bunica), că China pentru această chemare a înțeles să-și însușească cultura vechiului continent - Europa - și o face cu brio la fel cum au făcut toate celelalte mari puteri din Asia, și, că, cel mai mare rău din lume este lupta politică și corupția; și creația artificială și neecologică, fapt pentru care marele stat chinez a păstrat partidul unic. Era mai bine dacă păstra lupta politică în Parlament!... în viața administrativă și economică a țării fiind interzisă prezența partidelor! Dominația Occidentului a început să scadă odată cu abolirea colonialismului și întărirea speranței - falsă - a muncii de laborator; neglijarea noțiunii de ecologie din toate aplicațiile cercetării științifice și creației artistice! Occidentul și-a dat în petic încă din 1917, când a vrut să vadă ce se întâmplă cu Rusia, dacă aceasta va fi a celor mulți (ca în prescripția biblică). Iată, acum, e rândul lui să arate că ateismul și politeismul sunt de rău augur în societatea umană, că nivelarea omenirii cu aceeași politică în privința alimentației este o prostie, la fel, și nivelarea cu aceeași politică sanitară! Ce ne încântă, pe moment, la Tony Blair, e faptul că România nu este încă în Occident și nici în spiritul lui!

« Tony Blair: Războiul din Ucraina arată că dominația Occidentului se apropie de sfârșit / Locul Chinei ca superputere este natural și justificat

Războiul din Ucraina arată că dominația Occidentului se apropie de sfârșit, pe măsură ce China se ridică la statutul de superputere în parteneriat cu Rusia, într-unul dintre cele mai importante puncte de inflexiune din ultimele secole, a declarat fostul premier britanic Tony Blair, citat de Reuters.

Lumea, a spus Blair, se află într-un moment de cotitură în istorie comparabil cu sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial sau cu prăbușirea Uniunii Sovietice: dar de data aceasta, este clar că Occidentul nu mai este în ascensiune.

„Ne apropiem de sfârșitul dominației politice și economice a Occidentului”, a afirmat Blair în cadrul unei conferințe intitulate “După Ucraina, ce lecții mai avem acum pentru conducerea occidentală?”.

„Lumea va fi cel puțin bipolară și posibil multi-polară. Cea mai mare schimbare geopolitică a acestui secol va veni din partea Chinei, nu a Rusiei”, a spus Blair.

Invazia Rusiei în Ucraina a ucis mii de oameni și a declanșat cea mai gravă criză în relațiile dintre Rusia și Occident de la Criza rachetelor din Cuba din 1962, când mulți oameni se temeau că lumea se află în pragul unui război nuclear.

Președintele Vladimir Putin spune că Occidentul i-a declarat război economic, încercând să izoleze Rusia prin sancțiuni, iar Kremlinul afirmă că Rusia se va îndrepta către puteri precum China și India.

Locul Chinei ca superputere este natural și justificat.

Războiul din Ucraina, a declarat Blair, a clarificat faptul că Occidentul nu se poate baza pe China „să se comporte într-un mod pe care noi l-am considera rațional”.

Președintele chinez Xi Jinping a continuat să-l susțină pe Putin și a criticat „abuzul” sancțiunilor din partea Occidentului. Putin a făurit ceea ce el numește un „parteneriat strategic” cu China.

În 1979, China avea o economie mai mică decât cea a Italiei, dar după ce s-a deschis investițiilor străine și a introdus reforme de piață, a devenit a doua cea mai mare economie a lumii.

Se preconizează că economia sa va depăși Statele Unite într-un deceniu și este lider în unele tehnologii ale secolului XXI, cum ar fi inteligența artificială, medicina regenerativă și polimerii conductivi.

„Locul Chinei ca superputere este natural și justificat. Nu este Uniunea Sovietică”, a declarat Blair, care a fost prim-ministru între 1997 și 2007. Aliații săi vor fi probabil Rusia și Iranul. Occidentul nu ar trebui să lase China să o depășească din punct de vedere militar, a afirmat el.

“Ar trebui să creștem cheltuielile pentru apărare și să menținem superioritatea militară”, a spus Blair.

Statele Unite și aliații săi “ar trebui să fie suficient de superioare pentru a face față oricărei eventualități sau tip de conflict și în toate domeniile”, a mai declarat fostul premier britanic. » (HotNews.ro, Duminică, 17 Iulie 2022, 13:24)

Iată și câteva comentarii pe on line la părerile lui Tony Blair: „China cu întreaga ei existența multimilenară poate fi un contraexemplu, dar, într-o lume în care libera circulație a ideilor e din ce în ce mai greu de cenzurat, schema cu menținerea populației în ignoranță și teroare prin propagandă coordonată de la vârful puterii nu prea mai poate funcționa pe termen lung.” Alt comentariu: „Totuși occidentul încă are un mare avantaj: banii se învârt în occident, acolo e puterea de cumpărare. Dacă mâine SUA, UK, Franța, Germania, Japonia și încă 5-6 țări ar hotărî să oprească orice producție în China și ar muta în Europa de Est, Africa și America de Sud, atunci China ar cădea economic imediat și în 3 ani ar fi cam un sfert din ce e acum.” Asta mi se pare cea mai tare idee, și, chiar asta a făcut Occidentul până în 1989! după care a început să susțină globalizarea în toate capitolele vieții. Și schimbarea climatică (aș!) și dinastia OMS!...„China devine o superputere, dar nu e obligatoriu să și reușască până la capăt, pentru că « superputerea » Chinei se bazează exclusiv pe banii occidentului. Firmele occidentale, în goana lor după profit, și-au externalizat producția în China, umplând de bani un guvern dictatorial. Cum pot fi oprite? Prin lege. Așa cum China obligă prin lege orice firmă care dorește să facă afaceri acolo să creeze un așa-zis « laborator de cercetare » în care să angajeze chinezi, așa și țările occidentale pot impozita produsele finite aduse din China încât să devină nerentabilă producția acolo. Automat, firmele occidentale n-o să-și mai externalizeze producția în China. Totul e să existe voință politică.”

Csaky E POE

EDIFICII CULTURAL-ISTORICE ROMÂNEȘTI

PALATUL CULTURII DIN IAȘI

Emil MANZUR

Construită în locul fostului palat domnesc în perioada 1906-1925 a servit inițial ca și palat administrativ și de justiție, iar apoi, din 1955, a devenit sediul mai multor instituții culturale din Iași. Astăzi, Palatul Culturii este gazda Complexului Muzeal Național „Moldova“ din care fac parte: Muzeul de Istorie a Moldovei (1916); Muzeul Etnografic al Moldovei (1943); Muzeul de Artă (1960); Muzeul Științei și Tehnicii „St. Procopiu“ (1955); Centrul de Cobservare-Restaurare a Patrimoniului Cultural (1975). Palatul domnesc a fost construit în perioada 1804-1806) de către prințul Alexandru Moruzi, în stil neoclasic, arhitect fiind Johan Freywald. Afectat de incendii a fost refăcut în perioada 1841-1843 de către prințul Mihail Sturdza, arhitect fiind Nicolae Singurov. La începutul secolului XX se ia decizia renovării palatului, fiind adăugate corpuri de clădire noi. Aceste lucrări au durat 18 ani, fiind inaugurat în anul 1926 de către regele Ferdinand al României. În perioada Primului Război Mondial, Palatul Culturii a fost transformat în spital, aici fiind îngrijiți soldații răniți pe front. Sub palat, după o muncă de aproape șapte ani, arheologii au descoperit ziduri vechi care datează din 1430. (Sursa: Wikipedia)

DE CE NU POATE RUSIA SĂ CÂȘTIGE RĂZBOIUL DIN UKRAINA

Mihai VINEREANU

De când este la putere Vladimir Putin a scâncit tot timpul după Uniunea Sovietică repetând de nenumărate ori cum că cel mare dezastru al secolului trecut a fost dezmembrarea marii uniuni. Dintre toate fostele republici unionale, Ukraina a fost gândită de la început ca fiind piesa cea mai importantă a Uniunii. Despre ea, tot președintele Putin spunea mereu că fără Ukraina, Rusia nu este decât o țară, și abia cu Ukraina ar redeveni un imperiu.

La summitul NATO, din 2-4 Aprilie 2008, de la București, Putin venise cu un scop bine definit, anume să-l lămurească pe George Bush-Junior că Ukraina nu este o țară, ci doar o parte a Rusiei. Era acel moment în care Bush își manifestase intenția să meargă la Kiev ca să discute cu ukrainenii condițiile de pre-aderare la NATO. Se pare că președintele amerian s-a lăsat convins de retorica mincinoasă a lui Putin și nu s-a mai dus la Kiev așa cum își propusese. De atunci încoace nimeni nu a mai încercat acest pas îndrăzneț, deși ideea nu a fost abandonată nici de vest, dar nici de Ukraina.

Rusia este încă cea mai întinsă țară din lume. Fără fostele republici unionale din Asia ar fi evoluat mult mai bine dacă ar fi știut cum să beneficieze de colaborarea cu vestul, dar rușii nu au înțeles aceste două mari avantaje oferite de istorie. În mod evident, mental Putin trăiește în trecut, în secolul 19 chiar, fără să vadă că azi, în secolul 21 structura mondială s-a schimbat radical și nimeni nu mai acceptă războaie de cucerire. Președintele rus credea în mod greșit că țări precum China și India îl vor susține cel puțin verbal în aventura sa sinucigașă din Ukraina, dar nu este așa. Cele două mari puteri asiatice au „colaborat” cu Rusia doar ca să cumpere petrol și gaze ieftine din această țară în aceste momente disperate când Europa a decis să nu se mai folosească de gazul și petrolul rusesc.

În vremea președenției lui Barak Obama, Putin a invadat anumite părți din Ukraina încă din 2014, anume partea de răsărit a provinicilor Donețk și Lugansk, precum și Crimeea, fără a primi semnale de admonestare serioase din partea opiniei internaționale, fară consecințe grave pentru Rusia. În urma acestei atitudini neutre în 2022, Putin a crezut că poate merge mai departe și că este momentul să ocupe toată Ukraina, printr-un blitzkrieg de 3-6 zile, invadând Ukraina în februarie. N-a fost să fie după voia sa!! La 7 luni de la invazia Ukrainei, Rusia nu numai că nu a cucerit țara vecină, ci e pe cale să piardă și ce a luat cu forța în 2014. Între timp, Ukraina primise mult ajutor militar din Occident ca să reziste cel puțin o scurtă vreme în cazul în care țara ar fi fost invadată de ruși, cum de fapt s-a și întâmplat. De atunci încoace țările NATO, în special Statele Unite, furnizează armament din ce în ce mai sofisticat, precum și logistică de ultimă oră Ukrainei.

Acum Rusia pierde teren în fața armatei ukrainene hotărâte să-și elibereze țara de invadatorul rus. Cu siguranță că va reuși în ciuda celor care cred că Rusia, ca mare putere, nu va putea fi înfrântă chiar așa de ușor. Și totuși, evenimentele de pe teren indică contrariul.

În România internetul zbârnâie de site-uri cu postaci care susțin și laudă Rusia, înjură NATO, SUA, UE, precum și Ukraina, spre rușinea acestor nefericiți sfertodocți aflați în soldă rusească. Cât vă dă, mă, Rusia, netoților?! Treizeci de ruble ruginite? Oricum știm că Rusia cheltuiește sume considerabile în mai multe țări ca să-și promoveze agenda-i păguboasă chiar pentru ea însăși.

Privind lucrurile dintr-o perspectivă mai largă, trebuie arătat că în ultimii 200 de ani Anglia a controlat politica europeană și chiar pe cea mondială, punând la cale din timp evenimente istorice prin serviciile sale secrete sau prin metode diplomatice. Anglia nu a dorit niciodată ca vreo putere europeană să controleze Continentul și să devină un pericol pentru marele imperiu britanic. Astfel Marea Britanie a făcut totul să-l oprească pe Napoleon să nu creeze un imperiu francez în Europa. Un secol mai târziu, a stârnit Primul Război Mondial ca să turtească o Germanie care luase un mare avânt economic și exista riscul ca să devină o mare putere în Europa. Al Doilea Război Mondial a fost planificat cu scopul de a crea Israelul ca stat și să „liniștească” o Germanie revanșardă după ce câștigase practic de fapt Primul Război, dar l-a pierdut lamentabil după ce America a intrat în război! Din păcate, guvernul român de la acea vreme, crezând că Puterile Centrale vor câștiga războiul au făcut acel neinspirat armistițiu de la Buftea cu Germania, cu toate că Anglia insistase pe lângă conducerea României să nu facă așa ceva. Această gafă putea să ne coste foarte mult cum bine știm, dar am avut până la urmă noroc, deși am fi avut mai multe de câștigat dacă nu făceam acel armistițiu păgubos. Salvarea a fost regina Maria cu vizita ei la Paris. Atunci, chiar înainte de a fi semnate tratatele de pace regina s-a întâlnit cu W. Wilson pecetluind viitorul României. Regina Maria a făcut pentru România de 10 ori mai mult decât toți Hohenzollernii la un loc!

Hitler a Fost Agent Britanic (Hitler was a British Agent) sună titlul unei lucrări în limba engleză, semnată de Greg Hallet, lucrare amplă de peste 550, apărută în 2005, plină de informații bine documentate care nu pot fi prezentate pe larg într-un articol. Cu toate acestea, este necesar să aducem în fața cititorului român, câteva detalii absolut necesare pentru înțelegerea cât mai corectă a unor fapte istorice de primă mărime care au detereminat traiectoria celui de-al Doilea Război Mondial și, implicit, a întregii Omeniri. Autorul arată că Hitler a beneficiat de psychological training (instruire psihologică) la British Military Psych-Ops, în localitatea Tavistock, din ținutul Devon din sud-vestul Angliei, precum și în Irlanda unde a învățat arta manipulării psihologice, în anul 1912, din februarie până în noiembrie. Hitler plecase să-și viziteze fratele căsătorit în Anglia și eventual să-și găsească ceva de lucru, dar soarta a vrut altfel. Celebrele sale discursuri cu care a fascinat pe germani își au originea în această instruire psihologică. A fost activat în timpul și după Primul Război Mondial ca agent britanic. Adevăratul scop al Germaniei lui Hitler a fost acela de a forța pe evrei să plece în Palestina și de a distruge Germania, Franța și într-o oarecare măsură Rusia Sovietică. Rolul lagărelor de concentrare nu a fost altul, în ciuda unor teorii care urmăresc să escamoteze adevărul și de a se ajunge la o serie de concluzii false, neconforme cu realitatea.

Hitler nu a murit pe 30 Aprlie, 1945, așa cum spun istoricii, ci a părăsit Berlinul două zile mai târziu, anume pe 2 Mai, refugiindu-se în America Latină, unde a trăit până pe la vreo 97 de ani, fără să fie deranjat de serviciile israeliene. Care este de fapt originea reală a lui Hitler? Greg Hallet arată că tatăl lui Adolph, Alois Hitler era fiu nelegitim. Mama sa, Maria Schicklgruber lucrase ca servitoare într-o casă de everi bogați din Viena, unde l-a „cunoscut” pe tatăl lui Alois, bunicul lui Adolph, un membru al familiei Rothschield. În mod oficial, adevăratul tată nelegitim al lui Alois nu a fost niciodată menționat în vreun document oficial. Este în obiceiul unor astfel de familii mari de a lăsa urmași nelegitimi pentru a fi activați mai târziu când și dacă va fi nevoie, Hitler fiind cred cazul cel mai celebru.

Revenind în contemporaneitate, Putin spre deosebire de Hitler, fără să vrea, joacă rolul unuia care lucrează asiduu la slăbirea, chiar la prăbușirea Rusiei prin prostiile care le face de când se află la conducere. Actualul președinte al Rusiei nu are însușiri autentice de lider. Calcă doar în strâchini crezând că va reface, cel puțin în parte, măreția Uniunii Sovietice, trăind în trecut, fără să știe că secolul 21 a adus deja o lume cu totul nouă în fața căreia ar trebui să se replieze, să clădească un viitor prosper țării sale care este încă foarte mare și bogată, dar care se cere mai abil administratată. Nimic din acestea în politica lui Putin! Un coleg de-al său din fostul KGB, stabilit azi în Franța, ne spune la scurt timp după invazia putinistă din Ukraina, că fiind colegi la o școală de pregătire pentru misiuni speciale, Putin nu a fost lăsat să termine acea școală fiind declarat inapt pentru că nu era în stare să treacă testele la care trebuia să ia decizia cea mai bună ca ofițer KGB, în siutații critice și inedite. În aceeași manieră, de când este președinte, nu pricepe pe ce lume se află și ia decizii dintre cele mai greșite, ca și cea cu invadarea Ukrainei.

În ultimă instanță, putem presupune că Putin a fost atras în capcană, lăsându-l să creadă după invazia din 2014 poate continua nestingherit cu o nouă invazie mult mai îndrăzneață. Spunem acest lucru pentru că aceeași strategie i s-a aplicat și lui Saddam Hussein, prin ambasadoarea americană în Iraq de la acea vreme, April Glaspie care „împrietenindu-se” cu președintele iraqian, îl vizita des spunându-i că SUA nu are niciun interes să intervină dacă Saddam Husein ar invada Kuweitul fiind știut faptul că acesta jinduia la petrolul țării vecine. Faptul este bine cunoscut, fiind comentat la posturile de televiziune americane la vremea respectivă. Hussein a mușcat nada și știm ce s-a întâmplat după a aceea. Mutatis mutandis, se pare că președintele rus a mușcat și el nada și putem prevedea un deznodământ similar. Nu știm cât va mai dura războiul din Ukraina, dar nu avem dubii în privința rezultatelor finale. Avem, de asemenea, convingerea că după ce Rusia își va relua locul pe care îl merită în politica mondială lucrurile se vor schimba fundamental în lume, dar mai ales în Europa, dar despre asta voi vorbi mai târziu.

20 Septembrie, 2022

VASIAN MIRCESCU: „CUMINȚENIA CUVÂNTULUI”

Ovidiu Cristian DINICĂ

Pentru a-l considera pe Vasian Mircescu tributar curentului literar generat de *Gândirea*, acceptăm atributele poeziei sale și analizăm valorificarea tradiției în lirica pe care o scrie.

Poezia sa are ca sursă de inspirație folclorul și lumea miraculoasă a credinței, fără a fi o poezie religioasă. Versurile sunt sincere și respectă adevărul biblic. Este o poezie a mărturisirii care ne poartă dinspre temeri și angoase spre iertare, toleranță, iubire, pe calea căutării divine. În această căutare speranța deține rolul principal.

În poezia „Speranța” autorul recunoaște: *De nepătruns e raiul din gândurile mele/ Sclav al speranțelor care nicicând nu vor pieri/ E locul căutat de-aici spre dincolo de stele/ Pe care înălțându-mă cu ajutor de sus îl voi găsi.*

Găsim în această poezie, ca de altfel în toată lirica sa, cuvinte cuminți așezate în matricea gândului sincer caracterizat de speranță. Ideile trec prin filtrul său intelectual și capătă o ordine firească, o noblețe elocventă.

Autorul operează cu noțiuni firești ca niște axiome ce nu au nevoie de demonstrație. Îndoiala primirii iertării divine este umană, poetul dorind ca accesul în rai să-l facă în alai de îngeri. El caută cu sinceritate împlinirea prin divinitate, dăruindu-se ei ca unui țel suprem. În poemul „Iertare” poetul i se adresează lui Dumnezeu cu încredere: *Ne ierți că nu putem să-ți mulțumim cum se cuvine/ Ca laudele nostre să-ajungă neîncetat până la Tine…*

Autorul spune: *Nevrednici stăm rătăciți și împotmoliți pe a noastră cale/ Ne-mpleticim buimaci și abătuți de la firescul drum.*

Poezia sa nu este rigidă, ci descrie firesc puterea voinței umane de a găsi adevărul divin. Iertarea în concepția sa este asemeni unei speranțe și deschide ușa divinității.

Vasian Mircescu este și creator de pasteluri în culorile toamnei. Pastelurile sale sunt triste dar călăuzite de căldura sentimentelor curate, ca o redescoperire a dragostei.

Volumul este scris cu economie de semne ortografice, ceea ce îndeamnă cititorul la analiză, acesta fiind invitat să treacă versurile prin registru propriu, cu propria respirație și astfel să descopere universul liric al poetului.

Autorul vrea să obțină fericirea, dar cunoaște el dimensiunile ei?

Din analiza versurilor sale observăm îmbinarea între pesimism, dorință, pasiune. Aristotel consideră că rațiunea este calea de a ne descoperi și de a cunoaște fericirea.

Titlul primului poem este ,,Contradicții” în care, cu simțiri contradictorii, el încearcă să afle ,,fără de cuvinte” calea către rai, fiind conștient de păcatele sale. Recunoaște că s-a abătut de la drumul drept cu atitudiune firească umană, proprie persoanelor învinse de păcat.

Conștientizarea corespunde aflării propriei persoane, a propriului eu în dilema comunicării cu divinitatea. Autorul se adresează Creatorului: *Pe tine te resimt ca întâia oară/ Aș vrea ca raza cea de sus venită/ Să-mi lumineze calea încet și sistematic/ Învăluindu-mi ființa încremenită.*

Autorul are fața ,,plânsă și ștearsă de orice vină”, așa cum se descrie în poezia „Zori de zi” și dorește ca în zbor să afle cel puțin aripa divină.

Recunoscându-l pe Creator, Vasian Mircescu identifică în el izvorul luminii divine, iar pentru a ajunge la ea dorește depășirea condiției umane, cu credință, pentru a intra sub povața lui Dumnezeu, ca fiu al acestuia.

Versurile volumului ,,Cumințenia cuvântului” sunt un periplu între lumea profană și regăsirea Creatorului. Demersul autorului este însoțit de tablourile artistului Petre Cichirdan, ca o ilustrare fericită a efortului de a descoperi divinitatea.

OVIDIU CRISTIAN DINICĂ

PREMIERA PIESEI „DESPOT VODĂ” (HERACLID)

În cadrul dramaturgiei românești tragedia istorică „Despot Vodă” cu subtitlul „Legendă istorică în versuri. 5 Acte și 2 tablouri, 1558-1561” scrisă de Vasile Alecsandri ocupă un loc important. Premiera sa a avut loc în data de 30 Septembrie 1879 la Teatrul Național din București. Pentru demararea repetițiilor directorul teatrului Ion Ghica a convocat pentru 30 Aprilie actori și oameni de litere în foaierul instituției teatrale pentru a asista la ședința de lecturare a textului.

Vasile Alecsandri obținuse cu un an înainte în luna mai a anului 1878 premiul internațional de la Montpellier pentru *Cântecul gintei latine*. Faima sa era în reală creștere. Prestigiul autorului recomanda creația teatrală. Lecturarea piesei a durat 5 ore. A fost acceptată imediat și a fost pusă în repetiție. S-au comandat decoruri speciale și s-a pregătit în mod festiv premiera. Piesa respectă adevărul istoric iar autorul, pentru dramatizarea textului său, a introdus două personaje fictive: Ciubăr împărat și Ana care contribuie la reliefarea personajului principal Despot Vodă. Din distribuția piesei au făcut parte actori memorabili precum Aristizza Romanescu, Frosa Sarandy, Grigore Manolescu,Constantin Nottara, Matei Millo. Sucesul a fost fulminant, despre reușita premierei a consemnat inclusiv Eminescu în ziarul *Timpul* din 2 noiembrie 1879.

„Despre dramă însăși puține am de spus. E fără nici o contestare drama cea mai bună care s-a scris în limba noastră. E plină de acțiune ici de puternice, colo de gingașe simțiri, dar pe deasupra tuturor calităților acestora versul și limba priveghetorii de la Mircești răpesc auzul și simțirile”.

Elogiul adus de poetul nepereche reflectă adevărul și este confirmarea faptului că istoria este sursă inepuizabilă de subiecte pentru dramaturgie.

« Despot Vodă, de fapt Ioan Iacob Heraclid sau Iacob Eraclide (n. 18 noiembrie 1511, Grecia – d. 15 noiembrie 1563, Suceava, Moldova), a fost domn al Moldovei în perioada 18 noiembrie 1561 - 5 noiembrie 1563. De origine greacă, s-a născut în anul 1511 pe insula Creta sau Samos, unde tatăl său era marinar. » (wiki 25 sept. 2022)

IHTIOLOGUL

Deseori visa marea ca și cum s-ar fi aflat într-un acvariu, de unde putea să-și imagineze întinderile albastre. Trecea de la o scoică la alta, de la un val la altul înotând printre noi care-l acceptam ca pe un confrate. Din când în când ieșea la suprafață să respire, atunci devenea conștient de plămânii săi dezvoltați.

Ca ființă era om în mulțimea nedefinită a visătorilor, pierdut în valurile vieții, acvariul era refugiul său unic. Sarcinile sale precise erau obligații cărora le răspundea conștiincios și fară emoție. Nu-i păsa, înota liniștit,era bucuros de mediul în care era acceptat.

Dimineața se trezea în graba ceasului deșteptător și își primea statutul firav ca și cum existența sa ar fi fost o simplă întâmplare. Până seara alerga de la o adresă la alta distribuind indignare și anunțuri ale administrației, îi punea în dificultate pe restanțieri la taxe și impozite locale. Seara, însă, întors acasă era dornic să-și revadă acvariul!...doar acolo se regăsea. Seară de seară retrăia transformarea prin care-și găsea liniștea.

În stradă era tăcut și rezervat, cu greu lega o discuție și asta dacă era întrebat; altfel stăteau lucrurile acasă cu acvariul unde se desfăta privind admirativ multitudinea culorilor...

În tăcerea solemnă cu care era primit de noi era convins că noi comunicăm cu el mult mai mult decât o mie de cuvinte risipite în timpul zilei. Ar fi putut să continue să viseze dacă într-o seară nu ar fi întâlnit-o pe zâna peștilor în ochii căreia s-a pierdut.

Ulterior unii au spus că l-ar fi văzut trecând în fugă strada dar că nu sunt siguri că ar fi fost el, pentru că nu le-a dat bună ziua ca altă dată.

MIRCEA ELIADE SAVANTUL SCRIITORUL ȘI JURNALISTUL

Constantin GEANTĂ

Cel mai cunoscut român din lume este Mircea Eliade. Acesta face parte din familia enciclopediștilor care au abordat multiple domenii ale științei, artei și culturii precum: Dimitrie Cantemir, Ion Heliade Rădulescu, Bogban Pietriceicu Hașdeu , Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, George Călinescu și mulți alții .

Mircea Eliade (1907- 1986) face parte din generația ‘27, generație al cărei șef se va impune și din care au mai făcut parte: Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Emil Cioran, Petru Comarnescu, Eugen Ionescu, Petre Țuțea, Mihail Sebastian ș. a. Generația s-a aflat sub influența spirituală a lui Vasile Pârvan se a lui Nae Ionescu. Era generația războiului, despre care Mircea Vulcănescu spunea că „Nu se simte în largul ei decât în tensiune” și pe care Mircea Eliade o definea ca pe o generație torturată de „imperativul sintezei”.

Mitolog, filosof al mitului și istoric al religiilor dintre cei mai prestigioși în secolul XX, a fost profesor la Universitatea din Chicago și membru al Academiei Americane. Interesat de preistorie, de fenomenul originar românesc, de folclorul laic și profan românesc și comparat, s-a făcut cunoscut prin studii de morfologie, fenomenologie, hermeneutică și istorie a culturii și religiilor. A elaborat o teorie a sacrului, ca element central în înțelegerea structurii conștiinței religioase și a comportamentului lui *„homo religiosus”*. Dintre lucrările sale s-au impus în special *„Sacrul și profanul”* (1965) după ce mai înainte apăruse *„Tratat de istorie a religiilor. Morfologia sacrului”* (1949), dar și *„Nostalgia originilor”* (1970), *„De la Zamolxis la Gingis - Khan”* (1970), *„Istoria credințelor și ideilor religioase”,* trei volume, începând cu 1976.

In ce privește opera literară, autorul cultivă, după remarca lui Dumitru Micu, „un tip special de fantastic, fără precedent în literatura națională și universală”. S-a remarcat prin nuvelele: „La țigănci” (1963), „Pe strada Mântuleasa” (1968), „în curte la Dionis” (1968). Dintre romane, impresionează „Maitrey” (1933), „Întoarcerea din Rai” (1934), „Huliganii” (1935), „Noaptea de Sânziene” (1955-1971) ș.a.

După cum remarca Constantin Noica: *„...prin creația sa (...) i-a reușit lui Mircea Eliade în același timp să răscolească sufletele cât și să le ajute a intra în ordine, desprinzându-se de tara lui cu tara lui cu tot și impunându-se ca nici un alt cărturar român în cultura universală.”*

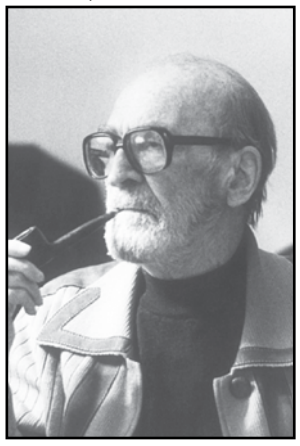

Mircea Eliade, născut la București și mort la Chicago, filosof, eseist, romancier, istoric al religiilor, a fost definit de către Dan Zamfirescu ca un „ziarist de geniu”, „ca Hașdeu, Eminescu, larga, Goga, Nae Ionescu și G. Călinescu”, care prin jurnalismul său are o uriașă capacitate de a simți și de a presimți, de a cugeta și plăsmui, de a „programa”, de a imprima un „cod genetic”devenirii poporului și culturii românești.

Preocupat de problemele contemporane a scris articole numeroase abordând probleme diverse. Acum mă voi referi doar la un articol intitulat ,,România în eternitate” apărut în ,,Vremea ” din 13 octombrie 1935 și din care citez un fragment:

,,Cei mai glorioși «naționaliști» nu sunt eroii, nici șefii politici: care nu fac decât să conducă destinele istorice ale neamului lor. Cei mai glorioși «naționaliști» sunt creatorii care cuceresc de-a dreptul eternitatea. Există o sete de eternitate în fiecare om, o sete pentru neamul și țara lui. Dar există și o altfel de eternitate: un salt dincolo de istorie, prin care o țară și un neam intră și (rămâne în eternitate. Un salt pe care l-a făcut vechea Grecie, Italia, Franța, Anglia, Germania, Rusia.” (pag.128)

Acest articol face parte din cartea ,,România în eternitate”, apărută la Editura Roza Vânturilor, București, 1990.

Închei aceste rânduri cu un fragment a lui Mircea Eliade din septembrie 1949 scris la Paris:

„El și numai el, ne-a ajutat să înțelegem bătaia inimii. El ne-a luminat înțelesul si bucuria nenorocului de a fi român.

Pentru noi, Eminescu nu e numai cel mai mare poet al nostru si cel mai strălucit geniu pe care l-a zămislit pământul, apele si cerul românesc. El este, într-un anumit fel, întruparea însăși a acestui cer si a acestui pământ, cu toate frumusețile, durerile și nădejdile crescute din ele.

Noi cei de aici, rupți de pământ si de neam, regăsim în tot ce-am lăsat in urma, de la văzduhul munților noștri si de la melancolia marii noastre, pana la cerul nopții românești și teiul înflorit al copilăriei noastre. Recitindu-l pe Eminescu, ne reîntoarcem ca într-un dulce somn, la noi acasă.”

RÂMNICU VÂLCEA
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI
Râmnicu Vâlcea, General Praporgescu 14, 240182, Jud. Vâlcea
tel: +40-250-731016 fax: +40-250-731843 primaria@primariavl.ro
www.primariavl.ro
CERTIFICARI MRC-OCS SR EN ISO 9001:2015 410/C SR EN ISO 14001:2015 223/M SR OHSAS 18001:2008 190/HS SR ISO/CEI 27001:2013 019/SI

În preambulul Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice, 24 de cupluri de râmniceni au fost aniversate la împlinirea a 50 de ani de căsnicie

În contextul apropiatei sărbători internaționale a persoanelor vârstnice – marcată în prima zi a lunii octombrie – miercuri, 21 septembrie, la Arenele ”Traian” a avut loc o festivitate ”Nunta de Aur” în cadrul căreia 24 de cupluri de râmniceni au fost sărbătorite cu ocazia împlinirii unei jumătăți de secol de căsnicie. Primarul Mircia Gutău, gazdă a evenimentului, i-a felicitat pe cei aniversați, le-a urat mulți ani împreună și de acum înainte și le-a mulțumit pentru exemplul de loialitate și statornicie pe care îl oferă întregii comunități locale, după care a ciocnit o cupă de șampanie cu toți cei prezenți. Sărbătoriții au primit cu această ocazie ”Diploma de fidelitate”, precum și un premiu constând în tichete sociale în valoare de 1.000 de lei de fiecare cuplu, valoare majorată recent la propunerea primarului Mircia Gutău. În același context de celebrare a persoanelor vârstnice, pe 28 septembrie, 11 râmniceni nonagenari vor intra în ”Clubul Longevivilor” primind din partea Primăriei, la domiciliile lor, diplome aniversare și premii cu valori cuprinse între 600 și 800 de lei, în funcție de vârstă.

Primarul Mircia Gutău l-a felicitat pe fostul primar Sorin Zamfirescu la aniversarea vârstei de 80 de ani

Primarul Mircia Gutău l-a vizitat vineri, 23 septembrie, pe fostul primar Sorin Zamfirescu cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de 80 de ani. Edilul-şef i-a oferit celui care a pus bazele dezvoltării moderne postdecembriste a Municipiul Râmnicu Vâlcea un buchet de flori şi o plachetă aniversară, transmiţându-i, totodată, în nume personal şi ca reprezentant al comunităţii locale, cele mai sincere urări de bine şi sănătate. În timpul mandatului primarului Sorin Zamfirescu derulat între anii 1996- 2000, Municipiul Râmnicu Vâlcea primea, în 1999, Diploma ”Oraş în drum spre integrare europeană” conferită de Comisia Europeană la Bruxelles, fiind singurul oraş din România care a fost onorat cu această distincţie.

Biroul de Presă

ZIUA LIMBII ROMÂNE

P. RĂDUCAN

Parcă de teama că vine toamna cu brumă pe mustăți și călcâie, dar și cu restricții imbecile cu care ne-au obișnuit iubiții aleși, „lumea” s-a grăbit să-și arate dorul, dragul, respectul de ceea ce avem mai frumos și mai sfânt, LIMBA ROMÂNĂ, tradițiile și obiceiurile din străbuni, din locul de unde ne tragem existența.

Cu câteva zile în urmă, doamna Maria Corlan Mischie din Tg. Jiu, m-a invitat la „Târgul Meșterilor Populari”. Am văzut oameni de pe tot cuprinsul țării care s-au întrecut în a prezenta lucrările de-o originalitate sănătoasă. Mi-a atras atenție doamna Veturia Suciu de 91 de ani – din Cluj Napoca, ale cărei lucrări m-au fermecat. Am văzut tineri ale căror lucrări m-au impresionat. De la tineri la bătrâni este o cale lungă, iar cei care se ocupă cu „dusul” mai departe al tradițiilor românești merită toate laudele.

Pe 31 august, de ziua Limbii Române, la mânăstirea Bistrița am așteptat un grup de 50 de oameni din județul Mureș condus de omul de cultură, Nicolae Băciuț. Aici mi-am revăzut și prietenul Răzvan Ducan, profesor, scriitor, membru U.S.R. Prietenia cu ei s-a născut la Viena, tot în cadrul unui eveniment cultural de care s-a ocupat prietenul de-acolo, Nelu Godja.

Aici în Vâlcea, la mânăstirea Bistrița, cei 50 de oameni îmbrăcați în costume populare, au cântat, au recitat, au creeat o atmosferă de sărbătoare. De mare sărbătoare. Domnul Băciuț, în formația sa, a adus-o și pe Maria Bucin Ghișan de 81 de ani care a cântat de impresionându-ne până la lacrimi.

Ajuns acasă după miezul nopții, dimineața pe la ora 5 a trebuit să merg în fascinantul Maramureș, la Baia Sprie, unde trei oameni cu sufletul cât munții și apele României, Vasile Bele, Gelu Dragoș și Nelu Danci, au pregătit o sărbătoare de excepție. Oameni veniți de pe tot cuprinsul țării au creeat o atmosferă de mare sărbătoare. O formație locală care include copii de vârstă fragedă, până la oameni în vârstă au creat o atmosferă minunată, atât la pensiunea Rustic din Baia Sprie, cât și la Biblioteca din Baia Mare unde am fost așteptați de d-nul director, care nu a fost „zgârcit” în laude despre cei trei „crai” ai nordului și faptele lor. De la Bibliotecă, am fost duși la Planetarium. Am văzut și acolo lucruri interesante și am trăit momente la fel de emoționante.

Trebuie să menționez că pe lângă copiii minunați care au prezentat un spectacol artistic de o rară frumusețe, ma impresionat „muica” Marița Grigor de 80 de ani, care, cu un handicap major (n-are un picior), a venit în cele două cârje și nea cântat de ne-a înduioșat. Nici Badea Gheorghe, de 81 de ani n-a fost mai prejos, ambii ridicând evenimentul la rang de mare sărbătoare. După masa de prânz, am „abandonat” totul și am plecat spre casă, căci...„mai lungă-mi pare calea...”

Pe o vreme „câinească”, tot drumul de la Baia Sprie la Rm. Vâlcea a plouat. Am ajuns acasă spre miezul nopții. Atmosfera de la Baia Sprie, de la Bistrița, de la Tg. Jiu mi-au produs o insomnie plăcută vecină cu beția frumuseții. Avem tradiții, avem oameni minunați, avem o țară de care conducătorii nu știu cum să scape.

Avem o limbă română, să avem grijă de ea!

Doamnei Maria Corlan Mischie de la Tg. Jiu, domnilor Nicolae Băciuț din Tg. Mureș, Răzvan Ducan din Târnăveni, Vasile Bele, Gelu Dragoș și Nelu Danci din Maramu’, toate felicitările pentru ceea ce fac!

03092022 – B. Olănești

GEORGE VOICA

La aniversarea D-nei Marinela Belu-Capșa

-în acrostih, cu prietenie și cu bucurie-

Mai lasă-ne, Doamne, în lume să fim,
Anii din urmă să curgă agale;
Risipei florale să nu ne grăbim,
Iar cupele fie pline, nu goale!
Nouă răsară luna; Câinenii,
Elensis să-mi fie , ca frații;
La chiote răspundă oștenii…
Acum, flori de salcâm, Romanații
Binețe îmi dau și dorul mă prinde;
Este-o chemare de maci în amurg;
Luna atârnă la mine, sub grinde;
Un cerb carpatin trece, noaptea, prin burg…
Cum, atunci, să nu mă scald în lumina
Aceasta, de mai?! Mi-o dați, o respir!
Pot spune , iată, eu însămi port vina
Și-n casa Cărții lui Antim din Ivir,
Aud cum cântă izvoare de mir!

P.S.
La Râmnic mă simt la mine, acasă;
Aici sunt tremurate cuvinte;
Mulțime de gând întruna m-apasă-
Undire a icoanelor sfinte…
Liniște-n mine, mesteceni, Surpate…
Ține-mă, Doamne,-n dulci Ghetsimani!
Iubirea-i regat de o mie de sate…
Anii mei cântă la Ohrida,-n Balcani!...
Nimeni nu știe că sufletu-mi este
Iarăși cu voi- indiană poveste!

Surpate, 20-21 mai 2022

APEL **ARGEȘENI! VÂLCENI! SIBIENI!**

AVEM TREI OBIECTIVE COMUNE ÎN ACEST PREZENT
PRIN CARE PUTEM TRANSFORMA VALEA OLTULUI ÎN RAI PE PĂMÂNT:

- **CALE FERTATĂ DUBLĂ, ELECTRIFICATĂ, MARFĂ ȘI CĂLĂTORI, ÎNTRE: PITEȘTI- CURTEA DE ARGEȘ-RM. VÂLCEA-SIBIU**
- **RÂMNICU VÂLCEA-PUNCT NODAL DE MARFĂ PE CALEA FERATĂ**
- **SĂ FACEM AUTOSTRADĂ SPRE SIBIU ȘI PITEȘTI CU RAMIFICAȚII LA CĂLIMĂNEȘTI, OLĂNEȘTI, GOVORA, OCNELE MARI**
- **DN 7-CALE REGALĂ ÎNTRE EUROPA DE EST ȘI EUROPA CENTRALĂ ȘI DE VEST**
- **DECOLMATAREA SAU DESFIINȚAREA LACURILOR DE PE OLT**

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini și respectă Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetățenilor cu diverse preocupări culturale de la sat și de la oraș. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparțin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conținutului.

Tipărit la Prodcom, Tg. Jiu, 26 sept. 2022

Ziar realizat de Asociația ECOSTAR 21, Editura INTOL - PRESS, SC INTOL SRL și SC TINCONT SRL

Editor șef: Simion Petre CICHIRDAN

Director: Gheorghe DUMITRAȘCU
Director IT: Bogdan CICHIRDAN
Seniori editori: Arhim. Veniamin MICLE, Constantin ZĂRNESCU, Mihai SPORIȘ, Al Florin ȚENE, Ștefan DUMITRESCU
Redactor șef: Petre CICHIRDAN
Redactor: Ana-Maria LAZĂR, Leontina RUS
Secretar de redacție: Simona Maria KIS
Publiciști: Felix SIMA, Gheorghe SPORIȘ, Emil MANZUR (coresp. Timiș), Gheorghe PANTELIMON, Ioan DURĂ, Florian TĂNĂSESCU, Ilie GORJAN, Constantin MĂNESCU, Nicolae NISTOR, Mihai MUSTĂȚEA, Mihai CĂLUGĂRIȚOIU
Tehnoredactare computerizată: Ana-Maria LAZĂR
Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel./Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824
cichirdan@yahoo.com www.culturaarsmundi.ro
Preț: 3 lei